Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi către cei împreună cu dânşii

(6 martie)

Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea au fost căpitani în armata împăratului Teofil al Bizanţului (829-842) care originar din oraşul Amoreea (Frigia). Atunci când agarenii au năvălit asupra oraşului Amoreea, împăratul Teofil l-a apărat cu toată vitejia. Acest oraş nu ar fi fost cucerit dacă grecul Vatidis nu ar fi fost un trădător. Răzbunarea agarenilor a fost cruntă, având în vedere că anterior împăratul Teofil cucerise oraşul Sozopetra unde se născuse Amirmumn, conducătorul agarenilor. Şapte ani de zile au fost închişi în temniţă şi supuşi supliciilor cei 42 de căpitani, de către agareni în încercare lor de a-i face să renunţe la credinţa creştină şi să treacă la mahomedanism. În cele din urmă sfinţii 42 de mucenici au slăvit pe

Dumnezeu prin moarte martirică, fiind trecuţi prin sabie. Trupurile lor au fost aruncate într-un râu, însă după un timp creştinii le-au găsit scoase de valuri la mal şi le-au îngropat cu cinstea cuvenită.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună, ziua a şasea - Pomenirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi cei împreună cu ei (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi către cei împreună cu dânşii 18
Imnografie 27
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea ..28
Sfinții 42 de mucenici din Amoreea - drumul spre sfințenie 42
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor marilor mucenici patruzeci şi doi: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi cei împreună cu ei, care au pătimit în Amoreea 43
Sinaxar - Sfinții 42 de mucenici din Amoreea - 6 martie 45
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea 47
Calendar Ortodox - Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea; Aflarea Sfintei Cruci 49
Proloage - Pomenirea celor patruzeci și doi de Sfinți, mari mucenici: Teodor, Constantin, Calist, Teofil și Vasoiu cu însoțitorii lor, care au pătimit în Amoreea 52
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea 55
Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasios şi cei împreună cu dânşii (6 martie) 57
Icoane 60

Evanghelia şi Apostolul zilei

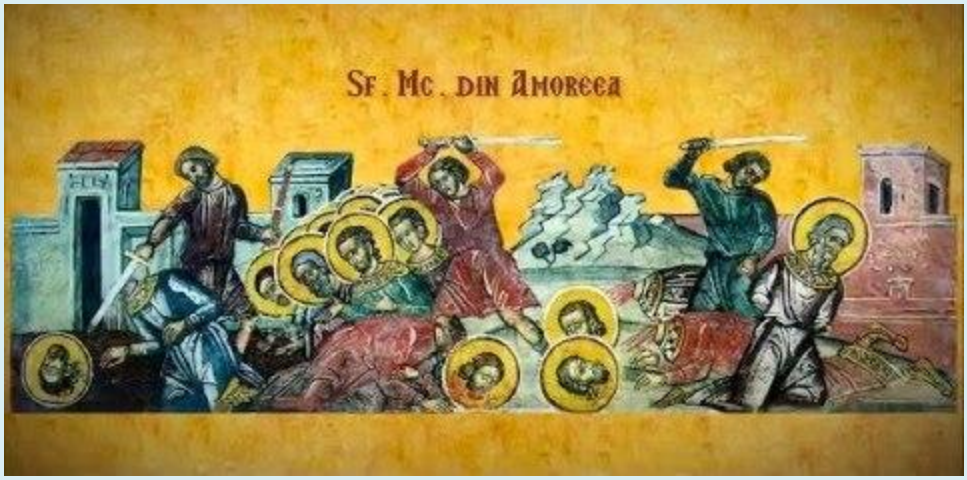

Evanghelia

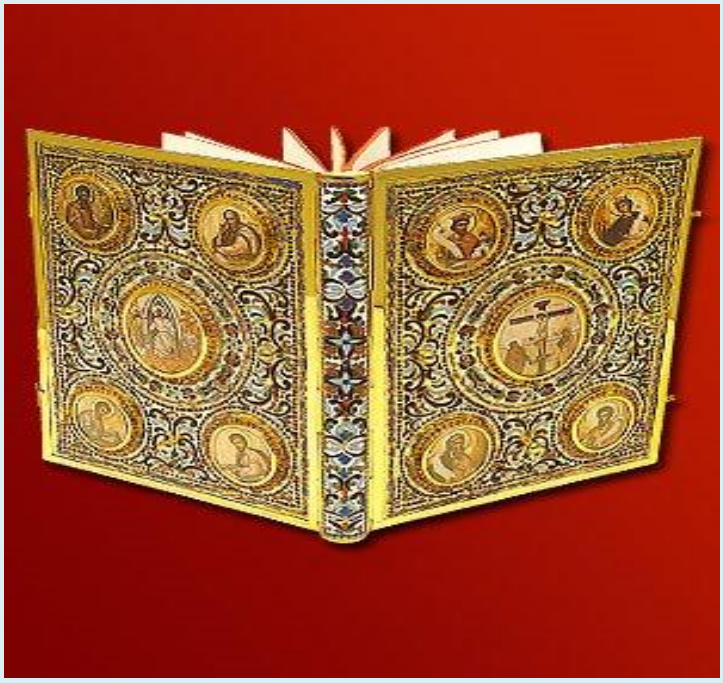

Matei 20, 1-16

1. Căci Împărăţia Cerurilor este asemenea unui om stăpân de casă, care a ieşit dis de dimineaţă să tocmească lucrători pentru via sa.
2. Şi învoindu-se cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis în via sa.
3. Şi ieşind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alţii stând în piaţă fără lucru.
4. Şi le-a zis acelora: Mergeţi şi voi în vie, şi ce va fi cu dreptul, vă voi da.

5. Iar ei s-au dus. Ieşind iarăşi pe la ceasul al şaselea şi al nouălea, a făcut tot aşa.
6. Ieşind pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alţii, stând fără lucru, şi le-a zis: De ce aţi stat aici toată ziua fără lucru?
7. Zis-au lui: Fiindcă nimeni nu ne-a tocmit. Zis-a lor: Duceţi-vă şi voi în vie şi ce va fi cu dreptul veţi lua.
8. Făcându-se seară, stăpânul viei a zis către îngrijitorul său: Cheamă pe lucrători şi dă-le plata, începând de cei din urmă până la cei dintâi.
9. Venind cei din ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar.
10. Şi venind cei dintâi, au socotit că vor lua mai mult, dar au luat şi ei tot câte un dinar.
11. Şi după ce au luat, cârteau împotriva stăpânului casei,
12. Zicând: Aceştia de pe urmă au făcut un ceas şi i-ai pus deopotrivă cu noi, care am dus greutatea zilei şi arşiţa.
13. Iar el, răspunzând, a zis unuia dintre ei: Prietene, nu-ţi fac nedreptate. Oare nu te-ai învoit cu mine un dinar?
14. Ia ce este al tău şi pleacă. Voiesc să dau acestuia de pe urmă ca şi ţie.
15. Au nu mi se cuvine mie să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că eu sunt bun?
16. Astfel vor fi cei de pe urmă întâi şi cei dintâi pe urmă, că mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi.

Apostol

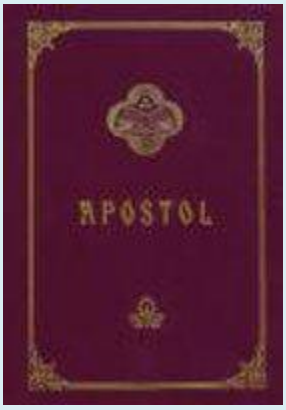

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe, şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună, ziua a şasea - Pomenirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi cei împreună cu ei (Minei)

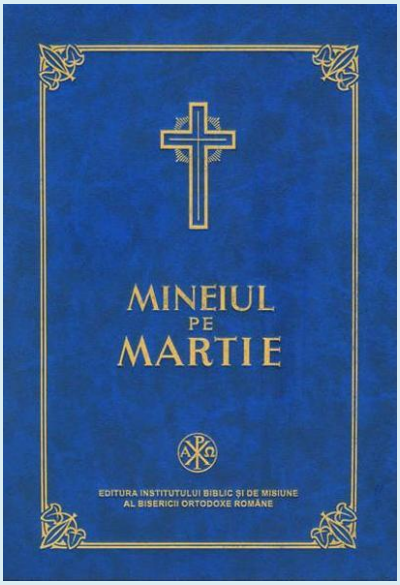

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului sau ale Octoihului şi trei ale mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Mucenici buni biruitori, în vremile cele mai de pe urmă arătându-vă ca nişte stele neapuse întru cinstită întărirea bisericii, cu strălucirea pătimirilor aţi luminat toată lumea cea de sub soare şi aţi risipit întunericul înşelăciunii prea lăudaţilor, şi acum v-aţi mutat către strălucirea cea veşnică. Drept aceasta câştigându-vă buni folositori ai noştri, cu credinţă săvârşim sfinţită şi purtătoare de lumină mucenicia voastră.

Cu aducere silnică mucenici ai lui Hristos, toţi v-aţi pus legaţi în temniţă, în vreme îndelungată fiind cu adevărat dumnezeieşti străjuitori ai credinţei. Drept aceea nebunindu-se fiara cea cu nume rău, v-a omorât pe voi cu sabia, nevrând ca să vă plecaţi poruncilor lui celor cumplite. Şi acum voi patruzeci şi doi prea slăviţilor cu bucurie moşteniţi împărăţiile cele de sus.

Cu Constantin împreună cu Vasoiu şi cu Calist, pe Teofil şi pe Teodor şi pe cealaltă dumnezeiască ceată a purtătorilor de chinuri, cu mare glas toţi să-i lăudăm. Căci cu bucurie junghiindu-se, au ales a se omorî pentru viaţa tuturor. Şi acum se odihnesc în cetatea Dumnezeului celui viu, şi ne cer ca să aflăm noi iertare de păcate şi desăvârşită izbăvire în ziua judecăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 2, a lui Metodie*

Astăzi prăznuieşte Biserica în taină, îmbrăcându-se cu podoabă nouă, ca cu o porfiră şi cu vison, cu sângiurile purtătorilor de chinuri celor de acum. Că pe aceştia întru bună credinţă crescându-i, jertfă fără prihană primită şi bineplăcută lui Hristos s-au adus. Pentru aceasta cela ce i-ai arătat pe dânşii biruitori asupra celor fărădelege şi i-ai încununat şi i-ai proslăvit, trimite-ne şi nouă prin rugăciunile lor mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea cea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Văzând Preacurata pe Făcătorul tuturor răbdând multe ocări şi pe Cruce înălţat, suspina-i zicând: Prealăudate Doamne Fiule şi Dumnezeul meu, cum suferi necinste cu trupul, vrând să cinsteşti zidirea ta, Stăpâne. Slavă multei milostivirii şi pogorârii tale, Iubitorule de oameni.

La Stihoavnă

Samoglasnica zilei de 2 ori şi Mucenicina.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor, glas 6, a lui Sicheot*

Veniţi, iubitorilor de mucenici, duhovniceşte săvârşind sfinţită pomenirea cetei celei de Dumnezeu încoronată a mucenicilor, celor arătaţi de curând, a junghierii

celei fără prihană ce s-au jertfit cu osârdie pentru Hristos, împreunată ostăşirea cea aleasă a celor patruzeci şi doi, cu sfinţenie să strigăm către dânşii: Zdrobiţi semeţia agarenilor celor fără de Dumnezeu, şi izbăviţi pe poporul cel pravoslavnic de toată înconjurarea prin rugăciunile voastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat Hristoase…

De mari daruri te-a învrednicit prea curată Fecioară, singură a lui Dumnezeu Maică, că ai născut cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos dătătorul de viață, spre mântuirea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă te-a văzut prea curata pe Tine spânzurat pe Cruce, plângând cu jale, striga ca o Maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară?

La Utrenie

Canonul mucenicilor

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil. Cu urmele prin adânc pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Întru înălţimea Bisericii lui Hristos, arătându-vă slăviţilor ca nişte stele luminoase, luminaţi sufletele credincioşilor, gonind întunericul înşelăciunii.

Cu vitejia minţii împletecindu-vă cu vrăjmaşul, mucenicilor, pe acesta l-aţi surpat şi omorându-vă împreună, aţi aflat viaţă fără de sfârşit fericiţilor.

Fiind străluciţi cu frumuseţea muceniciei celei cu raze luminoase, şi tari v-aţi adus lui Hristos celui junghiat cu trupul şi cu cetele cele mucenicești împreună v-aţi numărat mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea slăviţilor mucenici ai Domnului cei patruzeci şi doi, surpând mulţime nenumărată a nelegiuiţilor, v-aţi învrednicit multor bunătăţi în ceruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară, dumnezeiască înfrumuseţarea pătimitorilor, care ai născut pe Hristos cel frumos, cu frumuseţile, pe acesta roagă-l ca să înfrumuseţeze sufletul meu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt…

Stând de faţă în mijlocul priveliştei, cu glas slobod vitejeşte ai propovăduit pe Mântuitorul, Cuvântul cel întrupat pentru noi, mare viteazule Teodore.

Întru credinţă pătimind, înţelepţeşte te-ai lepădat de trup, şi tăierii sabiei pe sine-ţi plecându-te, te-ai junghiat ca un miel, Constantine mucenice vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vremea luptelor tuturor te-a arătat pe tine prieten credincios a lui Dumnezeu, ca pe unul ce despărţeai cugetul de stricăciosul prieteşug al trupului, prea alesule Teofile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Adunarea sfinţilor celor patruzeci şi doi pătimind, adevărat te propovăduia pe tine, adevărata Maică lui Dumnezeu celui dintru înălţime, care îi întăreai pe ei cu mijlocirile tale.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Îngrădiţi fiind cu vitejie către cei fărădelege, împreunaţi fiind întru o ceată cu cuvântare, toată arma lui Hristos Dumnezeu aţi ridicat către cei fără de Dumnezeu. Şi credinţa ca o sabie în mâini luând, şi pavăză nădejdea pe umeri punând-o, şi cu platoşa dragostei arătat fiind îmbrăcaţi, pe vrăjmaşul aţi biruit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealnă**, glas 8:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ducându-vă legaţi de vrăjmaşul, şi închizându-vă în temniţă întru mulţi ani, aţi rămas nevătămaţi, fiind păziţi cu credinţa, şi prin sabie dezlegându-vă din trup, arătat v-aţi legat cu dumnezeiescul dor sfinţilor. Pentru aceasta ca nişte luminători aţi strălucit în lume, luminând pe toţi cu darul duhului, purtătorilor de chinuri fericiţilor. Rugaţi pe Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe înţelepciunea şi Cuvântul, în pântece zămislindu-L negrăit Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cela ce ţine lumea. Şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii. Pentru aceasta te rog pe tine Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te măresc, ca să mă izbăvesc eu de greşale, când voi vrea să stau în ceasul judecăţii înaintea feţei Ziditorului meu. Al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, Stăpână Fecioară curată. Că pe tine te am nădejde eu nevrednicul robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Izbăvitorul, Mieluşeaua văzându-l pe cruce fără dreptate spânzurat, plângând striga cu amar: Lumea se bucură prin tine primind izbăvire; iar pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, care rabzi pentru milostivirea milei, prea bunule Dumnezeule, adâncul milei şi izvorul cel nedeşertat milosti-

veşte-te şi dăruieşte iertare de greşale, celor ce laudă cu credinţă dumnezeieştile tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Cu puterea dumnezeiescului Duh, toată neputincioasa putere a vrăjmaşului o aţi surpat, omorându-vă mucenicilor, şi aţi moştenit Viaţa cea veşnică.

Prin cugetările cele dumnezeieşti prea bine Calist întărindu-şi sufletul vitejeşte, a mers bucurându-se spre tăierea sabiei, ca să moştenească cele cereşti.

Temeiurile cele înţelegătoare ale chinurilor, frumos le-ai pus pe piatra cunoştinţei minţii tale, şi bărbăteşte gonind pe vrăjmaşii tăi, i-ai împiedicat prea fericite Vassoiu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vărsându-vă sângiurile, împreună luminat v-aţi dat duhurile Celui ce pentru noi, prin bogăţia bunătăţii sângele său l-a vărsat pe Cruce, prea slăviţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeieştii mucenici ştiindu-te Fecioară curată pe tine Maică şi slăvind mărirea cea dintru tine, au moştenit întru înălţime darurile cele nemuritoare.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea ta bunule, sufletele celor ce mânecă la tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să te vadă Cuvinte a lui Dumnezeu, pe tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşalelor.

Făclii tăinuitoare v-aţi arătat, luminând sufletele credincioşilor, cu lumina pravoslaviei, şi risipind întunericul necunoştinţei, purtătorilor de chinuri ai Domnului prea fericiţilor.

De căscările leilor celor gânditori scăpând nevătămați, mucenici ai Domnului, prea dulce mâncare v-ați făcut Stăpânului tuturor, învrednicindu-vă desfătării celei nestricăcioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mucenicii cei patruzeci şi doi, aduceţi lui Dumnezeu rugăciuni pentru noi, ca să ne izbăvim de toată munca, şi de nenumărate scârbe cele ce ne vin asupra.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rogu-mă, Preacurată, îndreptează-mi mişcările minții mele, către Dumnezeu cel ce este calea vieţii, şi a netezit cărările purtătorilor de chinuri, cele ce duc către cele cereşti.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o…

Cu vetreala Crucii într-aripându-se pătimitorii, neudat au înotat marea fărădelegii, şi au ajuns, la limanurile cele liniştite, făcându-se ocârmuitori credincioşilor.

Pe mucenicii Domnului pe Constantin şi pe slăvitul Teodor, pe Calist şi pe Vassoiu, şi cu aceştia pe marele Teofil, şi pe cei împreună pătimitori ai lor cu bună credinţă să-i lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca nişte flori dulci mirositoare tăinuit înflorind în grădina pătimitorilor, toată Biserica aţi umplut de mireasmă înţelegătoare, gonind putoarea înşelăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoarea de Dumnezeu Fecioara cu adevărat, afară de legile firii te-a născut mai presus de fire pe Tine, Hristoase, care ai încununat pe mucenicii cei ce cu credinţă au pătimit după lege.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul tău cel lin alergând, strig către tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Condac, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pe ostaşii credinţei cei de curând arătaţi, care pentru Hristos cu osârdie au pătimit cu cununi de laude după vrednicie toţi să-i încununăm, ca pe cei ce se roagă pentru noi lui Hristos, şi ca pe nişte turnuri şi păzitori ai stăpânirii creştineşti.

Icos: Frumuseţea lui Hristos cea neasemănată şi slava cea negrăită, care Cetele îngereşti doresc să o vadă, cu îndrăzneală voi văzându-o împreună cu toţi sfinţii cei din veac, viteji ai lui Hristos cei patruzeci şi doi, cu sfintele voastre rugăciuni pe cei ce vă laudă pe voi luminaţi, gonind întunericul păcatelor, şi fiii luminii făcându-i, ca cei ce sunteţi turnuri şi păzitori ai stăpâniei creştineşti.

Sinaxar

Întru această lună în 6 zile. Pomenirea Sfinţilor marilor mucenici patruzeci şi doi, Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vassoi şi cu însoţitorii lor care în Amoreia au pătimit.

Stih: Ceata alcătuită, număr de şase poartă.
Împreună cu cea înşeptită fiind tăiată,
În a şasea zi sunt tăiate:
Patruzeci şi două capete.

Aceştia erau cei mai întâi ai cetăţii Amoreii, care dacă luară agarenii cetatea, au fost luaţi robi şi ei, voievozi şi căpitani mari fiind şi de neam mare între greci, care nici pentru frica, nici pentru dragostea vieţii, nici pentru slăbiciunea, nici pentru pătimirea cea rea care de mulţi ani în robie au suferit, nu şi-au schimbat credinţa lui Hristos, ci cu socoteală bărbătească şi cu vitejia sufletului luptându-se, neîntinându-şi sufletul de chinuirea şi de topirea trupului, ci toţi vitejeşte stând şi nevrând a se lepăda de credinţa lui Hristos, bucurându-se li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Arcadie.

Stih: Fiindu-ţi mijlocul cel gândit cu bunătăţile încins.
Arcadie, bine încins alergi către cele de sus.

Tot în această zi pomenirea prea cuviosului Isihie, făcătorul de minuni.

Stih: Isihie pe sineţi la viaţă liniştită dându-te,
Te lipseşti din viaţă sfârşitul ajungându-te.

Tot în această zi prea cuviosul Maxim, ucis cu pietre s-a săvârşit.

Stih: Cu toată mintea Maxim către cununi privind
Către împroşcarea pietrelor s-a arătat piatră fiind.

Tot în această zi Sfântul Eufrosin, cu apă fierbinte clocotită adăpat s-a săvârşit.

Stih: Cu pahar adânc bând băutură fiartă,
Mucenicul Eufrosin a aflat calea cea desfătată.

Tot în această zi, aflarea cinstitei Cruci când s-a aflat de fericita Elena.

Stih: Ne dă nouă Elena darul acesta a-l vedea,
Lemnul care ne-a pricinuit nouă din stricăciune mântuirea.

Tot în această zi aflarea cinstitelor piroane.

Stih: Cuiele se arată împărătescului cap podoabă,
Iar ocârmuirii întărire se află.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Iulian şi Evul prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Vino să murim de sabie lui Evul zicându-i,
Iulian bună sfătuire dându-i.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cei patruzeci şi doi de mucenici ai lui Hristos, ca cei ce au păzit legile lui după îndelungata închidere, dezlegându-se din temniţa trupului, s-au arătat adevăraţi păzitori ai noştri, locuind în ceruri.

Asemănându-vă dumnezeieştilor trei tineri celor robiţi în Babilon oarecând, ca nişte robi fiind duşi la loc depărtat, bunilor biruitori mucenici, acolo aţi robit pe vrăjmaşul cel mult tulburător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerile sângelui vostru aţi uscat râurile deşertăciunii, şi fiind aruncaţi întru repejunile râurilor, v-aţi lipit către apa vieţii, izvorându-ne nouă izvoarele nemuririi, înţelepţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind tu Curată carte prea nouă, ai avut întru tine pe Cuvântul scris, care a scris în cartea celor vii pe ai săi dumnezeieşti pătimitori, cei ce cu osârdie au plinit cele scrise.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor…

Întru dumnezeiască privelişte a mucenicilor intrând, aţi arătat bărbăteşte lupte împotrivitoare, surpând pe vrăjmaşul. Pentru aceasta vă lăudăm pe voi ostaşi ai lui Hristos.

Celor deşerţi la minte, care te silea ca să te desparţi din darul lui Hristos, vitejeşte le-ai stătut împotrivă, pătimitorule Constantine, şi te-ai numărat în cetele mucenicilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cei patruzeci şi doi purtători de chinuri, junghiindu-se împreună ca nişte mieluşei fără de răutate, bucurându-se cu multă îndrăzneală, au urmat patimii celei cinstite a lui Hristos, celui ce s-a junghiat ca o oaie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Împodobitor de mireasă arătându-se ţie dumnezeiescul Arhanghel, striga ţie: Bucură-te, scaunul cel de foc al lui Dumnezeu, neîntinată Preacurată, întărirea purtătorilor de chinuri, a celor ce au mărturisit pe Dumnezeu, cel ce s-a arătat în trup.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci Hristoase cu singură voirea. Pe Tine te prea înălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea…

Învrednicitu-v-ați a vedea pe Domnul, cel ce a dăruit vouă cununa slavei celei nestricăcioase, Constantine, Vassoie, Teodore, Caliste viteazule, fericite Teofile, împreună cu ceilalţi pentru noi pururea rugați-vă.

Ca o lumină, ca o dimineaţă, ca un soare mare, strălucind astăzi pomenirea pătimitorilor, a luminat sufletele credincioşilor, pe care săvârşindu-o să-i lăudăm pe dânşii, care prin mădularele lor au proslăvit pe izbăvitorul Hristos.

Tabăra mucenicilor, dumnezeiescul şirag cel de patruzeci şi doi, s-a numărat prin dar cu mulţimile îngerilor, cerşindu-ne nouă acum dezlegare de greşale, după măsura postului celui de patruzeci de zile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sângele vostru l-a primit pământul, şi trupurile aruncate le-a împreunat râul, capetele cele tăiate cinstite sunt, fiindcă se aducea asupra lor strălucire dumnezeiască, şi arătat povățuia înainte cu putere dumnezeiască.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti vas al luminii, de Dumnezeu dăruită, cu razele tale cele luminătoare, luminează inima mea, gonind norii trândăviei mele, şi risipind întunericul păcatului ca una ce ai născut pe Dumnezeul cel fără de păcate.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine Preacurată s-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe care mărindu-l cu Oștile cereşti te fericim.

Luminânda

Podobie: Cu Duhul în Biserică…

Ceata cea de patruzeci şi doi ce era într-un cuget, a pătimit prea tare până în sfârşit şi toate măiestriile vrăjmaşului le-a surpat, şi s-a mutat către lăcaşurile cele cereşti, şi cununa biruinţei cea luminoasă a luat din dreapta Celui Preaînalt.

A Născătoarei

Ca ceea ce ai îndurare şi milă prea mare, prea lăudată de Dumnezeu Născătoare Fecioară, caută spre smerenia mea şi risipeşte tulburarea patimilor şi a smintelilor vieţii, şi de focul gheenei mă izbăveşte, prin rugăciunile tale, Doamnă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi către cei împreună cu dânşii

Canon de rugăciune la Sfinţii 42 de mucenici din Amorea - 6 martie - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=9CZRCrgRk3w**

***

Troparul Sfinţilor 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi al celor împreună cu dânşii, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-vă, mărităilor, ca nişte stele luminoase în înălţimea Bisericii lui Hristos, luminaţi sufletele credincioşilor, îndepărtând întunericul rătăcirii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu hotărâre plină de vitejie v-aţi luat la luptă cu vrăjmaşul, mucenicilor şi l-aţi înfrânt pe el. Şi murind, aţi aflat laolaltă viaţă nesfârşită, prea fericiţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Străluciţi fiind de frumuseţea luptei voastre celei pline de lumină şi tari, v-aţi adus lui Hristos, celui înjunghiat cu trupul şi aţi fost număraţi laolaltă cu cetele cele mucenicеşti, mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea lăudaţilor patruzeci şi doi de mucenici ai Domnului, surpând mulţimea cea nenumărată a nelegiuiţilor, v-aţi în-vrednicit în ceruri de multe bunătăţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preasfântă Fecioară, tu dumnezeiască podoabă a mucenicilor, care ai născut pe Hristos, Podoaba tuturor frumuseţilor, pe Acela roagă-L să înfrumuseţeze sufletul meu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu...

Stih: ***Sfinte mucenice Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând de faţă în mijlocul locului de chinuri, cu glas mare ai propovăduit vitejeşte că pentru noi Cuvântul S-a Întrupat ca Mântuitor, prea mărite Teodor, cel cu cugetul plin de răbdare.

Stih: ***Sfinte mucenice Constantin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu credinţă pătimind, te-ai lepădat înţelepţeşte de trup şi plecându-te însuţi săbiei care te tăia, te-ai jertfit ca un miel, Sfinte mucenice Constantin, mucenicule vrednic de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prieten credincios al lui Dumnezeu te-a arătat pe tine vremea luptelor, tuturor, prea alesule Teofil, smulgându-ţi cugetul de la prietenia cea vătămătoare cu trupul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Adunarea sfinţilor patruzeci şi doi de pătimitori te-a propovăduit în chip vădit cu adevărat Maica lui Dumnezeu, Celui Preaînalt, pe tine, care îi întăreai cu mijlocirile tale.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cântă cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea Dumnezeiescului Duh, mucenicilor, toată puterea cea neputincioasă a vrăjmaşului aţi surpat-o, fiind ucişi şi aţi moştenit viaţa cea veşnică.

Stih: ***Sfinte mucenice Calist, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-şi prea bine sufletul vitejeşte, Sfântul Calist, cu gândurile cele dumnezeieşti bucurându-se, a mers să fie tăiat de sabie şi a moştenit cele cereşti.

Stih: ***Sfinte mucenice Vasois, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Temeiurile cele înţelegătoare ale minţii tale frumos le-ai aşezat pe piatra cunoştinţei şi ai împiedicat pe vrăjmaşii tăi, bărbăteşte alungându-i, prea fericite Vasois.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vărsându-vă sângele, cu strălucire v-aţi dat totodată şi duhurile Celui ce şi-a vărsat Sângele Său pe Cruce pentru noi, prin bogăţia bunătăţii, prea lăudaţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeieştii mucenici cunoscându-te Maică curată, Fecioară şi lăudând slava cea dintru tine, au moştenit darurile cele nemuritoare întru înălţime.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, luminează-le, mă rog Ţie, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, cel ce ne chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Făclii de Taină v-aţi arătat, luminând sufletele credincioşilor cu lumina dreptei credinţe şi risipind întunericul necunoştinţei, pătimitorilor ai Domnului prea fericiţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De gurile cele căscate ale leilor celor înţelegători scăpând nevătămaţi, mucenici ai Domnului, prea dulce mâncare a Stăpânului tuturor v-aţi făcut, învrednicindu-vă de desfătarea cea nestricăcioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rugăciune pentru noi aduceţi lui Dumnezeu, patruzeci şi doi de mucenici, ca să ne izbăvim de toată osânda şi de nenumăratele necazuri care vin asupra noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rogu-mă ţie, Preacurată, îndreptează mişcările minţii mele către Dumnezeu, cel ce este calea Vieţii şi a netezit cărările purtătorilor de chinuri, cele ce duc către cele cereşti.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vetreala Crucii într-aripându-se pătimitorii, au străbătut în chip neudat marea nelegiuirii şi au ajuns la limanurile cele liniştite, făcându-se cârmuitori ai credincioşilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mucenicii Domnului: pe Constantin şi pe măritul Teodor, pe Calist şi pe Vasois şi împreună cu ei pe marele Teofil şi pe împreună pătimitorii cu aceştia, cu dreaptă credinţă să-i lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca nişte flori plăcut mirositoare înflorind tainic în grădina pătimitorilor, aţi umplut Biserica toată de mireasma duhovnicească, îndepărtând mirosul urât al înşelăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioara, Născătoarea de Dumnezeu, Te-a născut pe Tine, Hristoase, mai presus de fire, cu adevărat în afară de cele ale firii; care ai încununat pe mucenicii care au pătimit cu credinţă după Lege.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pe ostaşii credinţei cei de curând arătaţi, ca pe unii ce cu osârdie au pătimit pentru Hristos, cu cununi de laude, după vrednicie, toţi să-i încununăm; căci se roagă pentru noi lui Hristos, ca nişte turnuri şi păzitori ai credinţei creştineşti.

Cântarea a 7-a

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă cuvioşilor tineri, iar pe caldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

După îndelungată închisoare, cei patruzeci şi doi de mucenici ai lui Hristos, dezlegaţi fiind de temniţa trupului, ca unii ce au păzit Legile Lui, s-au arătat adevăraţi păzitori ai noştri, locuind în ceruri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Asemănatu-v-aţi cu cei trei tineri dumnezeieşti robiţi în Babilon oarecând, fiind duşi ca nişte robi în loc îndepărtat, bunilor biruitori mucenici, unde aţi robit pe vrăjmaşul cel mult tulburător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerea sângelui vostru aţi uscat râurile deşertăciunii; şi fiind aruncaţi în apele râurilor, înţelepţilor, v-aţi mutat la Apa Vieţii, izvorându-ne nouă apele nemuririi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Carte cu totul nouă fiind tu, Fecioară, ai avut întru tine scris pe Cuvântul, care a înscris în cartea celor vii pe ai Săi dumnezeieşti pătimitori, cei ce cu osârdie au împlinit cele scrise.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând, mucenicilor, la locul sfânt de chinuri, aţi răbdat cu statornicie luptele, surpând pe vrăjmaşul cu împotrivirile voastre cele neclintite. Pentru aceasta, vă lăudăm pe voi, ostaşi ai lui Hristos.

Stih: ***Sfinte mucenice Constantin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vitejeşte ai stat, mult pătimitorule Constantin, împotriva celor deşerţi cu mintea, care se sileau să te smulgă pe tine de la dragostea lui Hristos şi cu cetele mucenicilor ai fost numărat.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca nişte miei fără de răutate jertfindu-se laolaltă cei patruzeci şi doi de pătimitori, au urmat bucurându-se şi cu multă îndrăzneală lui Hristos, celui ce s-a jertfit ca un Miel.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeiescul arhanghel, arătându-se ţie ca un crainic de nuntă, a strigat ţie: Bucură-te, scaun de foc al lui Dumnezeu, Curată, fără prihană, întărirea pătimitorilor celor ce au mărturisit pe Dumnezeu, care S-a arătat în Trup.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-v-aţi a vedea pe Domnul, cel ce v-a dăruit vouă cununa măririi celei nestricăcioase, Sfinţilor mucenici Constantin, Vasois, Teodor, viteazule Calist şi fericite Teofil; împreună cu ceilalţi rugaţi-vă pururea pentru noi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o lumină, ca nişte zori de zi, ca un soare mare strălucind astăzi pomenirea pătimitorilor, a luminat sufletele credincioşilor. Pe care săvârşind-o, să-i lăudăm pe ei, cei ce au prea slăvit în mădularele lor pe Hristos Mântuitorul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Oastea mucenicilor, dumnezeiasca ceată a celor patruzeci şi doi de pătimitori s-a numărat cu mulţimile îngerilor, cerându-ne nouă acum dezlegare de greşeli, după măsura Postului celui de patruzeci de zile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pământul a primit sângele vostru şi râul a împreunat trupurile voastre cele aruncate, laolaltă; o strălucire dumnezeiască se purta de sus asupra capetelor celor tăiate, fericiţilor şi le povăţuia, în chip arătat, cu o putere mai bună.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti vas al Luminii, de Dumnezeu dăruită, cu razele tale cele pline de lumină, luminează inima mea, îndepărtând norii trândăvirii mele şi risipind întunericul păcatului, ca Una ce ai născut pe Dumnezeu, cel fără de păcate.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor; spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat; pe care slăvindu-L cu Oştile îngereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Aşezaţi duhovniceşte în rânduri de luptă şi înconjuraţi cu îndârjire de cei de altă lege, aţi luat armele lui Hristos Dumnezeu: credinţa luând-o în mâini, ca pe o sabie, nădejdea punând-o pe umeri, ca pe o pavăză şi îmbrăcându-vă cu adevărat cu platoşa dragostei, aţi biruit pe vrăjmaşi.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Duşi, legaţi fiind de cel potrivnic şi închişi fiind în temniţă vreme de mai mulţi ani, aţi rămas nevătămaţi, fiind păziţi prin credinţă; şi prin sabie dezlegându-vă de trup, sfinţilor, cu dumnezeiescul dor lămurit v-aţi legat. Pentru aceasta, ca nişte luminători aţi strălucit în lume, luminând pe toţi cu harul Duhului, fericiţilor pătimitori. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei

Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul văzându-L cu nedreptate pe Cruce spânzurat, Mieluşeaua se tânguia plângând şi cu amar striga: lumea se bucură, primind mântuirea, iar rărunchii mei ard văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Îndelung Răbdătorule, Doamne, adâncul milei şi izvorul cel neîmpuţinat. Milostiveşte-te, deci şi dă iertare de greşeli robilor Tăi, care laudă cu credinţă dumnezeieştile Tale Patimi.

Imnografie

Condacul Sfinţilor 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi al celor împreună cu dânşii: Pe ostaşii credinţei cei de curând arătaţi, ca pe unii ce cu osârdie au pătimit pentru Hristos, cu cununi de laude, după vrednicie, toţi să-i încununăm; căci se roagă pentru noi lui Hristos, ca nişte turnuri şi păzitori ai credinţei creştineşti.

Troparul Sfinţilor 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi al celor împreună cu dânşii: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfinților 42 de mucenici din Amoreea - Interpret: Otilia Simeria: **https://doxologia.ro/tropare/video-sfintii-42-de-mucenici-din-amoreea-tropar**

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea

Cuvant Ortodox - Sfinţii patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea - 6 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=6VCK52Ktzi8

***

Teofil, împăratul grecilor (829-842), fiul împăratului Mihail (820-829) care se numea Valvos sau Travlos, fiind cu neamul din Amoreea, avea dese războaie cu ismailitenii, pe care uneori îi biruia, iar alteori era biruit de dânşii.

Odată, ieşind cu mulţime de oaste asupra părţii agarenilor, a înconjurat cetatea ce se numea Sozopetra, care era patria lui Amirmumn, voievodul saracinilor, şi bătea acea cetate. Amirmumn, care se numea şi Avisac, voievodul agarenilor, fiind în altă parte, a trimis la împăratul Teofil, rugându-l mult să se depărteze de cetatea aceea ca să nu-i strice moştenirea cea iubită lui. Teofil neascultînd, a luat cetatea şi, risipind-o cu totul, s-a întors în ale sale cu multă pradă.

Amirmumn, fiind cuprins de mare jale şi mânie pentru risipirea patriei sale, a început a aduna ostaşi de pretutindeni, cu mult aur, din Babilon, Palestina, Chilisiria şi din Africa cea de departe. Apoi, după oarecare vreme, adunându-se în Tars împreună cu toată puterea sa cea ostăşească, voia să se ducă în Frigia asupra prea frumoasei cetăţi Amoreea, care era patria împăratului Mihail Travlos, tatăl lui Teofil, ca să-şi răzbune patria sa, Sozopetra, cetatea cea stricată de Teofil.

Auzind de acest lucru Teofil, împăratul grecesc, a adunat de asemenea oastea sa de la Răsărit şi de la Apus şi din Persia şi, ieşind la război împotriva vrăjmaşului, s-a dus în cetatea Frigiei, Dorila, care este departe de cetatea Amoreea cale de trei zile. Dar mulţi din sfetnicii împărăteşti, ştiind că mai multă este puterea ostăşească a saracinilor decât a grecilor, îl sfătuiau pe împărat să nu se lupte cu voievodul agarenilor, iar pe locuitorii din Amoreea să-i mute în alte cetăţi mai tari.

Dar Teofil, zicând că este lucru cu ruşine să se dea înapoi de la război şi să lase pustie cetatea cea prea frumoasă, pregătea război. Deci a trimis oaste la Amoreea, spre apărare. Şi au fost trimişi acolo câţiva voievozi, între care: Constantin, ce se numea Drugharie, cu boieria de patriciu; Aetiu, iarăşi patriciu cu boieria; Teofil, asemenea cu cinstea patriciei; Teodor, care se numea Cratir, cu dregătoria protospătar; Melisen, Calist care se numea Turmarh, Vasoiu şi alţi comandanţi de oaste, toţi bărbaţi vestiţi.

După aceasta, luptându-se împăratul Teofil cu Amirmumn, s-a făcut război mare din amândouă părţile. Mai întâi grecii au biruit pe agareni. După aceea, cu bunăvoinţa lui Dumnezeu, s-a schimbat războiul. Căci Stăpânul Hristos, fiind mâniat pe Teofil pentru lupta contra Sfintelor icoane, a luat bărbăţia de la greci. Şi, îndreptându-se agarenii, au început a-i birui şi a fugit toată puterea grecească, lăsând pe împăratul lor, pe care îl apăra tare numai oastea persană, plătită cu aur de dânsul. Şi ar fi pierit desăvârşit acolo împăratul Teofil, de nu i-ar fi apucat noaptea. Însă cerescul Împărat, care nu Se mânie până la sfârşit, nici în veac nu pedepseşte, S-a milostivit spre creştini şi, fără de veste, a dat o ploaie foarte mare asupra taberelor agarenilor, le-a slăbit arcurile şi au încetat de a alunga pe împăratul Teofil, care fugea împreună cu cetele greceşti cele biruite.

După acel cumplit război, Amirmumn al agarenilor s-a dus îndată la cetatea Amoreea şi a înconjurat-o. Apoi, săpând şanţ adânc împrejur, a bătut-o cumplit din toate părţile, multă vreme. Iar Teofil împăratul grecesc, fugind cu ruşine în Dorila, a trimis rugăminte cu multe şi mari preţuri la Amirmumn voievodul, că doar va pleca din cetatea Amoreea.

Dar el, fiind foarte mânios pentru Sozopetra, cetatea sa cea ruinată, stătea neînduplecat. Ba chiar râdea de rugămintea şi de darurile împăratului, numindu-l fugar şi fricos şi a poruncit ca să ţină legaţi pe trimişii lui ca să aştepte sfârşitul lucrului. Tiranul agarean se apropia de cetatea Amoreea în toate zilele, însă cei ce erau în cetate se împotriveau tare şi au fost ucişi chiar pe zidurile cetăţii mulţime mare din oastea agarenilor şi din cei mai vestiţi începători de ostaşi.

Voievodul Amirmumn avea multă îndoire şi tulburare şi, văzând că nu este cu putinţă să ia cetatea, se gândea s-o lase şi să se ducă la locul său. Şi cu adevărat s-ar fi făcut acel lucru, dacă n-ar fi fost o vicleană vindere a unui comandant de ostaşi amoreu, cu numele Vaditis. Acel ticălos, mâniindu-se pentru o pricină oarecare şi o sfadă ce avusese cu voievozii, a gândit să dea cetatea în mâinile vrăjmaşilor.

Astfel, a slobozit printr-o săgeată o hârtie către agarenii care începuseră a se depărta de zidurile cetăţii. Iar într-acea hârtie era scris astfel cu mâna lui: "Pentru ce aşteptaţi aici de atâta vreme şi, având atâta osteneală, vă duceţi în deşert? Îndrăzniţi şi vă apropiaţi de acea parte a zidului cetăţii unde veţi vedea un stâlp pe care este închipuit un leu de marmură şi în vârful stâlpului o asemănare de finic făcută din piatră. Acolo mă aflu eu străjuind piatra aceea şi vă voi ajuta bine şi veţi lua cetatea cu înlesnire, căci zidurile sunt slabe acolo. Iar după aceea veţi şti cu ce cinste mă veţi răsplăti pentru prietenia mea către voi".

Acea hârtie, găsindu-se împreună cu săgeata şi fiind adusă la voievod, Amirmumn agareanul, citind-o şi văzând cele scrise, s-a bucurat foarte mult şi îndată toată puterea sa şi-a întors-o spre zidul acela. Deci, cu ajutorul vicleanului vânzător ce se numea Vaditis, a intrat puterea agarenilor în cetate şi s-a făcut omor mare, iar sângele creştinilor curgea ca pâraiele pe uliţele cetăţii. Şi nu numai cu sabia, dar şi cu foc au prăpădit acea cetate. Ca îndată din toate părţile au aprins-o, Dumnezeu pedepsind pe poporul Său pentru eresurile ce se înmulţiseră între greci într-acel timp; şi abia a scăpat cineva în ceasul acela de sabia agarenilor şi de foc, însă cei ce au rămas atunci vii, n-au scăpat după aceea de moarte şi de robie.

Apoi, începând uciderea, au fost prinşi de vii cei mai sus pomeniţi voievozi care erau trimişi de împărat pentru apărarea cetăţii, adică: Constantin, Aetiu, Teofil, Teodor, Melisen, Calist, Vasoiu şi ceilalţi comandanţi de ostaşi care erau la număr patruzeci şi doi. Cei rămaşi în viaţă erau duşi în robie, bărbaţi, femei, tineri şi fecioare; şi a poruncit tiranul ca să despartă deosebit pe bărbaţi, tineri, femei şi fecioare. Şi s-au găsit bărbaţi ca la şaptezeci de mii, iar femei, fecioare şi tineri fără de număr. Deci, pe toţi bărbaţii a poruncit să-i taie cu sabia, lăsând vii numai pe cei pomeniţi mai sus voievozi, împreună cu alţi comandanţi de ostaşi, iar pe femei şi copii i-a împărţit la ostaşii săi.

Astfel, frumoasa cetate Amoreea a pierit într-o zi, prin foc şi sabie, pentru păcatele rău credinciosului împărat Teofil care a lepădat din biserici podoaba icoanelor şi pe mulţi sfinţi mărturisitori i-a muncit cumplit, pentru închinarea icoanelor.

După aceasta, Amirmumn tiranul a desfăcut din legături pe trimişii lui Teofil, cei care văzuseră stricarea cetăţii şi i-a trimis la împărat ca să-i spună tot ce au văzut. Aflând împăratul toate acelea, s-a mâhnit foarte mult şi a spus lui Amirmumn că doreşte să răscumpere pe voievozii şi comandanţii de oaste, cu două sute de chentinari; iar acela n-a voit să-i dea pe cei robiţi numai pentru atâta preţ, zicând că el a cheltuit o mie de chentinari cu adunarea ostaşilor. Şi bătându-şi joc de dorinţa împăratului şi de trimişii săi, i-a eliberat fără cinste, iar pe cei robiţi i-a dus în Siria. Atunci Teofil, fiind cuprins de mai multă mâhnire, de supărare a căzut în boală şi nu după mult timp a murit.

Iar cel ce a vândut cetatea la vrăjmaşi, adică comandantul de oaste Vaditis, s-a lepădat de Hristos şi s-a făcut păgân, luând credinţa agarenilor; iar de voievod a fost cinstit cu daruri. Amirmumn, boierul cel din neamul ismailitenesc, ducând pe voievozii greci cei bogaţi, împreună cu tovarăşii lor, patruzeci şi doi la număr, a poruncit să-i păzească în temniţă întunecoasă, cu lanţuri ferecaţi, având picioarele strânse în obezi, ba încă şi cu foame şi sete să-i omoare. Şi erau sfinţii în strâmtorare mare şi necăjiţi, nu atât de agareni, cât de lepădatul Vaditis, cel mai sus-zis, care avea multă răutate asupra lor.

După aceea, au început agarenii, fiind îndemnaţi de voievodul lor, a amăgi pe sfinţii cei legaţi spre credinţa lor agarenească. Căci necuratul acela voievod voia a robi şi sufletele acelora, ale căror trupuri îi erau robite. Aşadar, intrând unii la sfinţi în temniţă şi dându-le puţină milostenie, îi sfătuiau să se miluiască singuri şi să scape din temniţă, zicându-le că vor fi eliberaţi, dacă vor veni la legea lor mahomedană.

Iar sfinţii nici nu voiau să audă cuvintele lor cele amăgitoare, voind mai ales, în tot timpul vieţii lor, să rabde cele mai grele nevoi şi legături ale temniţei şi să sufere cea mai cumplită moarte, decât să se lepede de Hristos şi să urmeze necuratului Mahomed.

Şi nu o dată veneau la sfinţi înşelători de aceştia, ci de multe ori; dar cât de puţin n-au sporit cu nimic, deşi le făgăduiau sfinţilor, nu numai libertate, ci şi cinste şi daruri multe.

Altă dată, intrând unii din cei mai vestiţi bărbaţi şi dând milostenie la cei legaţi, au şezut lângă dânşii şi, prefăcându-se că au lacrimi, au început a plânge ca şi când se jeleau de atâtea lungi legături ale celor chinuiţi, apoi grăiau între dânşii: "O, de câte mari răutăţi este pricinuitoare necredinţa în marele nostru prooroc Mahomed! Iată, aceştia pe care-i vedem cu grele obezi ferecaţi, au nu sunt din cei mai aleşi bărbaţi,

cinstiţi de împăratul lor, viteji în războaie şi slăviţi în neamul lor? Au n-au avut sub mâna lor mai mult de şaptezeci de mii de ostaşi şi cetatea cea tare, Amoreea? Însă sunt vânduţi în mâinile sfetnicului nostru. Dar cine a luat de la dânşii acea mare tărie şi putere, fără numai aceasta, că leapădă pe marele Mahomed proorocul, în care cred robii lui, care au avut atât de mare biruinţă. Însă cei ce nu cunosc şi în neştiinţă greşesc, cu înlesnire pot să câştige iertare".

După aceea, au zis către sfinţi: "Voi, o, bărbaţilor de care tocmai vorbim şi pentru care ne doare inima, ascultaţi-ne pe noi care vă sfătuim de bine; abateţi-vă de la calea aceasta strâmtă, pe care vă porunceşte vouă Fiul Mariei, ca să călătoriţi şi să mergeţi pe calea ce este largă, în veacul de acum şi în cel viitor, pe care marele nostru prooroc ne-o spune. Pentru că ce lucru de necrezut învaţă proorocul nostru, când zice că este puternic Dumnezeu ca pe cei ce se supun Lui şi aici în viaţă să-i sature de toate desfătările şi acolo să-i facă moştenitori ai Raiului?

Au doar aur nu-i ajunge lui Dumnezeu, sau de îndestularea altor lucruri este El lipsit? Este potrivnic înţelegerii celei sănătoase a vă lepăda de îndoitele daruri ale lui Dumnezeu, cele dăruite aici şi acolo. Au doar voiţi să fiţi moştenitori ai bunătăţilor Lui, neprimind acestea, când El vi le dă, ori când voi singuri le voiţi? Atât de mare mândrie aveţi, că, trecând cu vederea bunătatea Lui, Îl porniţi spre mânie. Căci şi voi, când daţi câteodată ceva slugilor voastre, iar ei trec cu vederea facerea de bine a voastră şi se întorc de la voi, au nu vă mâhniţi asupra lor? Oare, fiind necinstiţi de dânşii, nu puneţi răni asupra lor, în loc de faceri de bine?

Deci, dacă oamenii cei muritori fac astfel, au nu cu mult mai vârtos nemuritorul Dumnezeu, va face vouă acestea? Primiţi dar învăţătura proorocului nostru şi, scăpând de aceste primejdii de acum, îndulciţi-vă între cei vii de darurile dăruite vouă de Dumnezeu, iar după moarte de cele făgăduite. Căci Dumnezeu, fiind foarte milostiv şi văzând că slăbeşte tot omul care vrea să împlinească cu lucrul legea cea grea a lui Hristos, a trimis pe proorocul său Mahomed ca să ridice toată greutatea de la oameni şi toată neputinţa s-o dezlege. Iar după dulceţile cele în tot chipul ale vieţii acesteia le-a făgăduit veselia cea de dincolo, învăţându-i că numai prin credinţă, fără de fapte, se vor mântui cei ce-l vor asculta pe el".

Nişte cuvinte hulitoare ca acestea ale agarenilor auzindu-le acei prea înţelepţi bărbaţi, au căutat unul la altul şi au zâmbit. Apoi au zis cuvântul psalmistului: Mi-au spus mie călcătorii de lege bârfeli, dar nu sunt ca legea Ta, Doamne. Toate poruncile Tale sunt adevărate. Iar către agareni căutând, au zis: "Oare astfel este învăţătura proorocului vostru? Şi oare acea faptă cu adevărat o credeţi a fi dreaptă şi de Dumnezeu primită, ca adică să se poată birui cineva de

toate poftele, necurăţiile şi voile cele pătimaşe ale trupului? Ce deosebire va fi între oamenii care petrec astfel şi între dobitoacele cele fără de minte? Nu, o, bărbaţilor, nu! Nu voim să fim ca aceia, nici ne vom depărta de legea creştinească, cea cinstită şi curată, că suntem ucenici ai celor ce strigă către Dumnezeu: Nu ne vom depărta de la Tine, ci pentru Tine ne chinuim toată ziua, socotindu-ne ca nişte oi gata de junghiere. Nimic nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, Care este întru Iisus Hristos, nici acestea de acum, nici cele viitoare". Aceasta auzind-o, bărbaţii aceia agareni s-au dus nelucrători.

Iar după ce a trecut câtăva vreme, alţii, asemenea celor dintâi, fiind trimişi de voievod, au mers în temniţă la sfinţi; erau nişte înşelători care se numesc ghimnosofişti; aceia, dând şi ei legaţilor milostenie şi pe fiecare sărutându-l, au şezut. Apoi au început a-i întreba, zicând: "Ce lucru este cu neputinţă lui Dumnezeu?"

Sfinţii au răspuns: ***"Nimic; toate Îi sunt cu putinţă Lui, căci acel lucru este potrivit firii lui Dumnezeu".***

Zis-au ghimnosofiştii: "Dacă lui Dumnezeu toate îi sunt cu putinţă, să vedem cui îi face bine într-această vreme, cu puterea Sa cea mare? Oare grecilor sau ismailitenilor? Cui a dat cele mai frumoase şi mai slăvite părţi ale pământului? Oare vouă sau nouă? A cui oaste o înmulţeşte şi ale cui cete le seceră ca pe nişte paie? Au doar este Dumnezeu nedrept? De nu ne-ar fi aflat că păzim poruncile Lui, nu ne-ar fi arătat nouă o aşa de mare facere de bine. Şi ce să mai zicem? De nu v-ar fi aflat pe voi căzuţi în necredinţă, prin proorocul Mahomed, cel trimis de la dânsul, nu v-ar fi supus şi nu v-ar fi dat nouă în robie".

Sfinţii au răspuns: ***"Dacă mărturiilor prooroceşti aţi fi crezut, cu înlesnire judecata noastră aţi fi cunoscut-o că este nemincinoasă. Oare cele grăite de voi, pot să se mărturisească cu ale noastre, din dumnezeieştile Scripturi? Nicidecum. Şi tot lucrul ce este nemărturisit, nu este adevărat. Daţi-ne răspuns la cele ce vă întrebăm: "De s-ar fi întâmplat doi oameni a se certa pentru o ţărână, unul dintr-înşii neavând nici un martor, ar fi strigat, s-ar fi gâlcevit, spunând că a lui este ţarina; iar celălalt, fără de sfadă şi fără de strigare, ar fi pus înainte martori mulţi, cinstiţi, vrednici de credinţă care ar arăta cum că a lui este ţarina, iar nu a celuilalt. Deci, ce vi se pare o, saracinilor, a căruia aţi fi socotit, că este ţarina aceea?""***

Răspuns-au aceia: "Cu adevărat, se cuvine ţarina celui care are martori".

Zis-au sfinţii: ***"Drept aţi judecat. Astfel şi noi socotim între Mahomed, învăţătorul vostru, şi între Unul născut Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, Care a venit luând trup omenesc din Preacurata Fecioară, precum şi pe voi v-am auzit întărind aceasta, de multe ori. Hristos a venit având cu Sine mărturiile tuturor celor mai vechi sfinţi prooroci, care mai înainte au vestit despre venirea Lui în lume. După aceea a venit şi al vostru prooroc şi dătătorul de lege, Mahomed, pe care îl socotiţi voi a fi trimis de la Dumnezeu. Oare nu i se cădea lui să aibă doi prooroci, sau măcar un prooroc drept mărturie, ca pe faţă să-l arate, cum că el este trimis de Dumnezeu cu adevărat?"***

Acestea grăind sfinţii, s-au ruşinat ghimnosofiştii, văzându-se biruiţi în cuvinte.

Iar Sfântul Vasoiu a grăit, zâmbind: "Are şi al saracinilor un dătător de lege slăvit şi adevărat, pe Sfântul Isaia, care a proorocit despre dânsul; şi de nu s-ar mâhni aceşti înţelepţi bărbaţi (ghimnosofiştii), le-aş spune proorocia aceluia".

Zis-au saracinii (arabii): "Nicidecum nu ne vom mâhni, căci ştim a ierta pe cei ce greşesc din neştiinţă, chiar de ai zice cu ocară ceva pentru proorocul nostru".

A zis Sfântul: "Oare nu voi spuneţi că proorocul Mahomed este mai pe urmă decât toţi proorocii ca o pecetluire a proorocilor?"

Zis-au aceia: "Cu adevărat aşa este".

Sfântul Vasoiu a grăit: "Isaia, pe care şi voi îl mărturisiţi a fi prooroc al lui Dumnezeu, zice în proorocia sa: Luat-a Domnul din Israil capul şi coada. Şi tâlcuieşte iarăşi singur proorocul cuvintele acestea, spunând: Capul se aseamănă cu cei ce se minunează de feţe, adică cei ce fac judecăţi nedrepte. Iar despre coadă se spune că Mahomed este proorocul care învaţă cele fărădelege.

Deci, să nu va măniaţi, o, bărbaţilor. Oare nu este proorocul vostru coada, ca cel mai de pe urmă prooroc şi după al vostru cuvânt? Şi oare nu vă învaţă pe voi lucruri fărădelege? Căci oare nu este acest lucru fărădelege, pe care vi l-a pus ca pe o lege proorocul vostru? Adică "de va urî un bărbat pe femeia sa şi o va lepăda, să nu mai îndrăznească iarăşi a o lua, până ce mai întâi nu s-ar fi unit aceea cu alt bărbat?" Dar să lăsăm celelalte nelegiuite aşezări de lege ale lui. Este destul spre a înţelege proorocia lui Isaia, că nu despre altul oarecare, ci numai despre al vostru Mahomed a zis acele cuvinte, grăind: Prooroc care învaţă cele fărădelege, este coada".

Raspuns-au ghimnosofiştii: "Ştim şi noi a grăi înţelept, dar de vreme ce astfel a voit Dumnezeu, cine suntem noi ca să ne împotrivim voii Lui? Şi nu are trebuinţă Mahomed de mântuirea omenească, deoarece de la Dumnezeu este ales prooroc şi de la El a luat nişte legi ca acelea".

Sfântul Vasoiu a zis: "Oare de la Dumnezeu v-a adus el o lege ca aceea, ca să aveţi mai multe femei şi cu dânsele să petreceţi în timpul posturilor voastre nopţi întregi, până la răsăritul luceafărului?"

Iar ei au zis: "Aşa este, cu adevărat".

Zis-au ceilalţi sfinţi: "De trebuinţă este împotriva răspunsului vostru celui dintâi, a răspunde părerii cum că mai bună este credinţa acelora care se arată biruitori în războaie. Dacă voi socotiţi credinţa voastră în puterea oştirii, apoi aduceţi-vă aminte de puterea de demult a perşilor, cum, biruind multe ţări, aproape toată lumea au cuprins-o. Apoi, după dânşii a venit monarhia elinească, Alexandru cel mare biruind pe perşi. După aceea Roma a stăpânit toată lumea. Deci, ce este? Oare toţi aceia aveau credinţa dreaptă, pentru că au fost puternici în războaie? Nicidecum. Ci se îndeletniceau mult la închinarea la idoli, fără să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, Făcătorul tuturor.

Apoi, cum ziceţi voi, că este dreaptă credinţa voastră? Căci cu voia lui Dumnezeu, pentru păcatele noastre aţi biruit în timpul din urmă, prin puterea oştirii voastre; şi se întâmplă de multe ori nouă creştinilor, cei ce cinstim drept pe Dumnezeu, de avem biruinţă asupra vrăjmaşilor, cu ajutorul Lui. De asemenea, când mâniem pe Hristos, Domnul nostru, şi suntem fără pocăinţă, atunci aduce asupra noastră oameni necuraţi, ca pedeapsă pentru greşelile noastre. Însă noi, fiind pedepsiţi, nu ne lepădăm de Stăpânul nostru. Ci Lui ne rugăm şi împreună cu credinţă avem şi nădejdea spre El că ne va milui. Iar pe al vostru învăţător, care nu are mărturii prooroceşti, iar mai ales fiindcă este şi potrivnic sfinţilor prooroci, nicidecum nu-l primim, ci îl lepădăm".

După o vorbă ca aceasta, ghimnosofiştii s-au dus la voievodul lor, umplându-se de ruşine şi de mânie.
Se împliniseră şapte ani de la pătimirea sfinţilor, fiind tot în legături şi în temniţa cea strâmtă şi necăjicioasă. Acolo ziua şi noaptea se îndeletniceau în rugăciuni, neîncetat cântând psalmii lui David şi mulţumind lui Dumnezeu pentru toată purtarea Lui de grijă pentru dânşii. Căci anii trecuţi ai vieţii lor, cheltuiţi în dulceţi şi în mulţimea greşelilor, îi curăţeşte Dumnezeu printr-o strâmtorare ca aceea şi suferinţă a temniţei; şi ca printr-o atât de lungă răbdare îi întăreşte, lucru

pe care mai înainte nici a gândi nu-l puteau. Astfel pătimind ei, Vaditis, acel călcător de lege, care a vândut barbarilor cetatea Amoreea şi s-a lepădat de Hristos, a fost dus în temniţă, în cinci zile ale lunii martie, apunând atunci soarele.

Apoi pe unul din cei legaţi, care altă dată a fost scriitorul domnului Constantin patriciul, cu numele asemenea Constantin, chemându-l printr-o scrisoare, i-a zis în taină: "Să ştii, prea înţeleptule bărbat, cât de mare dragoste am avut de mulţi ani, către stăpânul tău, patriciul Constantin. Dar acum, înştiinţându-mă cu adevărat de sfatul voievodului, cum că mâine de dimineaţă o să vă ucidă pe voi, de nu veţi primi credinţa lui, am venit ca să vă spun.

Deci, tu sfătuieşte pe stăpânul tău ca să se izbăvească de moarte, cu o învoire prefăcută în credinţa saracinilor. Ba încă şi tu fă tot aşa, iar cu gândul nicidecum să nu vă depărtaţi de la creştineasca credinţă, ci numai cu prefacere să vă învoiţi cu voievodul în primejdia ce vă stă asupra, şi milostiv vă va fi vouă Hristos".

Dar acel bărbat iubitor de Dumnezeu, însemnându-se cu semnul Crucii, a răspuns acelui călcător de lege: "Depărtează-te de la noi, lucrătorule al fără-delegii!" Şi s-a dus de la dânsul. Domnul Constantin patriciul, a întrebat pe Constantin scriitorul cine l-a chemat la ferestruie şi pentru ce pricină? Iar el, nevrând să spună de faţă cu toată lumea, ca nu cumva cineva dintre dânşii, temându-se de moarte, să înceapă a se tulbura şi cu gândul a se clătina, a luat de-o parte pe domnul Constantin şi i-a arătat lui cele ce i-a spus Vaditis.

Iar Constantin patriciul, mulţumind lui Dumnezeu, a zis: "Fie voia Domnului!" Apoi, întorcându-se spre tovarăşii săi, le-a zis: "Fraţilor, această noapte s-o petrecem toată în rugăciune". Şi sculându-se, toţi se rugau, cântând psalmii lui David până la ziuă.

A doua zi, foarte de dimineaţă, un boier oarecare, fiind trimis de voievod cu oaste înarmată, a venit la temniţă şi pe sfinţii patruzeci şi doi de mucenici scoţându-i din temniţă şi uşile de afară ale ogrăzii poruncind a le încuia, îi întreba pe ei, grăind: "Câţi ani socotiţi să aveţi în temniţa aceasta?"

Răspuns-au sfinţii: "Pentru un lucru ştiut, de ce întrebi? Iată, al şaptelea an se sfârşeşte, de când suntem închişi aici".

Boierul le-a zis: "Într-atât de lung timp, oare n-aţi înţeles câtă iubire de oameni vă arată credinciosul nostru voievod? Că iată sunt atâţia ani, de când va cruţă pe voi,

putind de mult să vă piardă. Deci, se cădea vouă ca să fiţi mulţumitori pentru bunătatea ce vă arată, să vă rugaţi pentru dânsul şi să-l iubiţi din toată inima".
Zis-au sfinţii: "Legea noastră ne porunceşte ca să ne rugăm pentru cei ce ne prigonesc şi ne fac ispite şi nedreptate; deci şi pentru voievodul vostru ne-am rugat lui Dumnezeu, dar ca să-l iubim din toată inima, este cu neputinţă, că suntem opriţi de cuvintele Sfântului prooroc David, care zice către Dumnezeu astfel: Au nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, i-am urât?"

A zis boierul: ***"Cum se poate să fie aşa, ca cineva, urând pe altul, să se fi rugat pentru el?*** Cu adevărat minţiţi, zicând că v-aţi rugat pentru voievod, pe care îl urâţi".

Iar sfinţii au zis: "Adevărat grăim, că ne-am rugat lui Dumnezeu pentru dânsul, că doar i-ar lumina sufleteştii lui ochi, cei întunecaţi cu necredinţa, că doar ar cunoaşte el calea dreptăţii şi ar cinsti pe Dumnezeu cu bună credinţă, primind adevărata credinţă creştină, în locul celei mincinoase pe care o are acum şi o socoteşte a fi dreaptă. Că, dacă ar fi cunoscut credinţa cea dreaptă, ar fi primit-o; şi atunci nu numai l-am fi iubit din toată inima, ci l-am fi cinstit prea mult, după cuvântul lui David: Iar mie îmi sunt foarte cinstiţi prietenii Tăi, Dumnezeule".

Zis-a boierul: "Oare atât de fără minte sunt boierii greci, încât socotesc că atât de mult popor, tare şi puternic, fără purtarea de grijă a lui Dumnezeu s-ar fi adunat? Că dacă am fi fost urâţi de Dumnezeu, n-ar fi avut El pentru noi oarecare purtare de grijă şi nu ne-am fi înmulţit, nici ne-am fi întărit aşa cum suntem acum, lucru care îl vedeţi singuri".

Sfinţii răspunseră: "Nu grăim noi aceasta, că voi aţi fi fost fără purtarea de grijă a lui Dumnezeu; căci cine este lipsit de purtarea de grijă a Lui? Deşi cineva nu ar cunoaşte pe Dumnezeu şi l-ar necinsti fără de ruşine, însă cu a lui Dumnezeu purtare de grijă este pe pământ şi se mişcă. Pentru aceasta grăim noi, că voi nedrept credeţi în adevăratul Dumnezeu. Căci, mărturisindu-L a fi Ziditor a toată făptura cea văzută şi nevăzută, vă bateţi joc, zicând despre El că, precum este Făcător şi pricinuitor al tuturor bunătăţilor, aşa este şi al tuturor răutăţilor. Adică al adevărului şi al minciunii, al dreptăţii şi al nedreptăţii, al smereniei şi al mândriei, al blândeţii şi al iuţimii, al întregii înţelepciuni şi al desfrânării celei rele, cum şi al altor fapte bune şi a celor potrivnice lor, pe care nu este de trebuinţă a le număra aici cu de-amănuntul.

Dacă cele grăite de voi despre Dumnezeu ar fi fost adevărate, am fi zis că voi aveţi spre Dumnezeu dreapta cunoştinţă. Dar de vreme ce, pe cât se deosebeşte întunericul de lumină, pe atât se deosebeşte mărturisirea voastră de adevăr, vom arăta că numai vi se pare a avea adevărata cunoştinţă despre Dumnezeu, iar cu lucrul n-o aveţi, voi sunteţi urâţi de Dumnezeu, deşi vă ţineţi cu purtarea Lui de grijă".

Boierul zise: "Voi spuneţi că unul este dumnezeu al tuturor răutăţilor şi ziditor al tuturor păcatelor; apoi cum vor fi doi Dumnezei, unul bun, iar altul rău? Şi cum poate să fie lumea, făcând război între cei doi Dumnezei?"

Sfinţii răspunseră: "Noi nu zicem că este alt dumnezeu făcător al răului, deosebindu-se de Dumnezeul Ziditorul tuturor bunătăţilor, să nu fie aceasta. Ci, vă spunem că s-a aflat unul din îngeri care, prin alegerea de sine stăpânitoare a plăcerii sale, şi-a ales cele nefolositoare şi, pe acelea iubindu-le, a urât pe Dumne-zeu, Făcătorul său dintii, după aceea şi pe om. Apoi a voit să încerce alegerea noastră, oare spre Dumnezeu ne sârguim, sau ne supunem la îndemnarea cea ispititoare? Deci, voi fiind aduşi de diavol în rătăcire, scrieţi răutăţile aceluia cu minciuna, asupra neschimbatului Dumnezeu".

Boierul zise: "Dar proorocul nostru Mahomed învaţă că Atotputernicul Dumnezeu este făcător a tot lucrul rău, asemenea ca şi al celui bun".

Sfinţii răspunseră: "Deci cum se vede, un alt Dumnezeu aţi izvodit cu minciuna, precum odată elinii au aflat pe un Agatodemon şi pe acela vi l-au lăsat ca să vă închinaţi lui; unul ca acela nu este dumnezeu, nici va fi vreodată. Iar noi am cunoscut pe adevăratul Dumnezeu şi pe Acela Îl mărturisim; Care în Legea Veche s-a propovăduit făcător a tot binele, de către sfinţii prooroci; iar în darul Evangheliei, a fost predicat de Sfinţii apostoli ai lui Hristos şi alt Dumnezeu nu ştim nicidecum".

Boierul zise: "Dar oare nu vreţi voi astăzi ca, împreună cu credinciosul, întâiul sfetnic şi voievod al nostru, să daţi rugăciuni lui Dumnezeu, după obiceiul credinţei noastre? Căci pentru o pricină ca aceea sunt trimis la voi; şi ştiu pe unii care sunt între voi, că doresc să câştige aceasta; pe aceia, când îi vor vedea prea măriţi, potrivnicii vor plânge pentru a lor nesupunere fără de socoteală".

I-au răspuns toţi sfinţii, cu un suflet: "Noi rugăm pe Unul adevăratul Dumnezeu ca nu numai voievodul vostru, întâiul sfetnic, dar şi tu şi tot neamul saracinilor, să vă depărtaţi de la rătăcirea necuratului Mahomed, iar lui Dumnezeu, Celui

propo-văduit de proorocii şi apostolii lui Hristos, să-I daţi datorită cinste şi închinăciune; dar nouă să nu fie a lăsa lumina şi a trece la întuneric, de bunăvoie".
Boierul zise: "Gândiţi-vă ce grăiţi, ca să nu vă căiţi mai pe urmă, că nu se va lăsa fără pedeapsă această împotrivire a voastră".

Sfinţii au răspuns: "Lui Dumnezeu Cel fără de moarte şi drept, Îi dăm în mâini sufletele noastre şi spre El nădăjduim, până la cea mai de pe urmă răsuflare a noastră şi nu ne lepădăm de credinţa pe care o avem într-Însul".

Boierul a zis iarăşi către dânşii: "Sărăcia fiilor voştri şi văduvia soţiilor voastre vă va judeca în ziua înfricoşatei judecăţi, căci de ei toţi vă lipsiţi acum, deoarece nu vă învoiţi cu voievodul, lepădându-vă de credinţa lui; fiindcă ar fi putut marele nostru voievod să poruncească împăratului vostru de acum, fiindcă este tânăr, să elibereze la voi pe femeile voastre şi pe copii. Dar şi acum, dacă voiţi să vă întoarceţi şi să primiţi pe proorocul Mahomed, toate cele privitoare la casa voastră, degrabă le veţi avea, precum am zis, pe care văzându-le, vă veţi bucura foarte. Pentru că în ţara grecească împărăteşte o femeie, Teodora, împreună cu un copil, Mihail, care nu poate să se împotrivească poruncii marelui sfetnic al nostru. Iar despre bogăţii şi averi să nu vă îngrijiţi, că dăjdiile Egiptului de peste an, vi le va da vouă milostivul nostru voievod ca unor prieteni ai săi; şi atât de mult vă va îmbogăţi, încât şi nepoţilor voştri, până la al zecelea neam, să le fie îndestulare multă de toate bunătăţile".

Atunci, într-un glas au strigat sfinţii: "Anatema lui Mahomed şi tuturor celor ce-l mărturisesc a fi prooroc!" Acestea grăindu-le sfinţii cu multă îndrăzneală, cu mare râvnă către Dumnezeu şi cu mare glas, îndată boierul cu mânie a poruncit ostaşilor celor înarmaţi ca, prinzind pe fiecare din sfinţi, să le lege mâinile înapoi şi ca pe nişte mieluşei să-i tragă la locul de junghiere. La acea privelişte a început a se strânge nenumărată mulţime, din poporul saracinilor şi creştini care vieţuiau între ei, voind să vadă junghierea sfinţilor mucenici.

Deci, apropiindu-se ei de râul Eufratului - căci pe lângă el era zidită o cetate mare a saracinilor care se numea Samara - voievodul a chemat la sine pe unul din mucenici, pe Sfântul Teodor care se poreclea "Cratir", adică tare sau viteaz, şi a zis către dânsul: "Tu ai fost cleric odată, precum am auzit despre tine cu dinadinsul şi, lepădându-ţi rânduiala preoţească, ai luat suliţa şi te-ai îmbrăcat cu pavăza ostăşească şi te-ai făcut în război vărsător de sânge omenesc. Iar acum cu făţărnicie te prefaci a fi creştin, fiind mustrat de conştiinţa ta pentru creştineasca credinţă, pe care de mult ai lepădat-o. Oare nu ţi se cuvine mai bine să alergi la învăţătura

prooroculuí şi apostolului Mahomed şi de la dânsul să dobândeşti ajutor şi izbăvire de la moarte, de vreme ce nu vei putea să ai nici o nădejde de la Hristos, de care mai întâi te-ai lepădat de bunăvoie?"
Răspuns-a viteazul lui Hristos, mucenicul Teodor: "Grăieşti cele nedrepte, o, voievodule, ca şi cum eu aş fi voit a mă lepăda de Hristos Dumnezeu. Dar m-am lepădat numai de preoţeasca rânduială, pentru nevrednicia mea. De aceea, acum sunt dator să-mi vărs sângele pentru credinţa în Hristos şi să mor pentru dragostea Lui; ca, fiind milostiv Stăpânul meu, să-mi ierte păcatele pe care le-am făcut mai înainte către El. Căci şi un rob al tău, de-ar fi fugit de la tine, iar după aceea întorcându-se, s-ar fi nevoit pentru tine până la moarte, oare atunci n-ar fi câştigat iertare?"

A zis voievodul: "Fie voia ta, eu ţi-am pus înainte aceasta, prin care ai putea scăpa de moarte". Iar călăii arabi, scoţând săbiile şi prinzind pe sfinţii mucenici, pe fiecare deosebi îl târa spre tăiere.

Acelui Teodor cratir i s-a întâmplat că stătea aproape de Constantin patriciul; şi Teodor, temându-se ca nu cumva Constantin, văzând înjunghierea lui, se va împuţina cu sufletul şi se va teme de frica morţii, a început a-l îndemna, zicând: "Auzi, stăpânul meu, de vreme ce tu pe toţi ne covârşeşti şi cu cinstea rânduielii şi cu podoaba faptelor bune, de aceea se cuvine ca tu mai întâi între noi să fii mucenic, mai înainte de noi toţi plecând capul tău sub sabie, pentru Domnul tău. Tu mai întâi să primeşti cunună de la Iisus Hristos, Împăratul cerurilor, precum şi de la pământescul împărat, ai fost înainte cinstit cu daruri şi cu măriri".

Sfântul Constantin i-a zis: "Ţie mai ales, celui atât de viteaz, cu adevărat ţi se cade să faci aceasta. Mai întâi să pui sufletul tău pentru Hristos ca astfel şi pe mine şi pe ceilalţi prieteni ai noştri, următori ţie, să poţi a ne avea".

Iar Sfântul Teodor, făcând rugăciuni şi încredinţându-şi sufletul lui Dumnezeu, s-a apropiat de călău şi prin sabie a luat sfârşitul slăvit al muceniciei.

După dânsul, ceilalţi sfinţi, după rânduiala şi după cinstea boieriilor lor de mai înainte, ca la un împărătesc ospăţ chemându-se, unul pe altul sub sabie se întreceau, nearătând cât de puţină frică de moarte, nici tulburare sau vreo împuţinare de suflet în ei. De aceasta voievodul se miră foarte, văzând pe mucenici sîrguindu-se spre moarte, cu atâta nădejde. ***Şi astfel sfinţii patruzeci şi doi de mucenici şi-au sfârşit viaţa lor prin vitejeasca moarte, pentru Domnul lor, într-a şasea zi a lunii martie.***

După uciderea sfinţilor mucenici, voievodul saracinilor a poruncit ca să ucidă cu sabia şi pe cel mai sus-zis călcător de lege, care se numea Vaditis, zicând: "Dacă a fost adevărat creştin, apoi nu i se cădea să se abată de la credinţa sa; şi dacă nu şi-a păzit credinţa către Hristos al său, apoi cum va putea să păzească credinţa către Mahomed al nostru? Cel ce s-a făcut vrăjmaş creştinilor săi, vânzându-i în mâinile noastre, dacă s-ar întâmpla vreo vreme rea, cum nu s-ar face vânzător şi celor ai noştri? Cel ce a fost necredincios spre ai lui, va fi oare credinciosul celor străini? Nicidecum". Deci i-au tăiat capul cu sabia acelui ticălos şi şi-a luat vrednica răsplătire de la saracini pentru a sa prietenie către dânşii; căci a vândut acelora slăvita şi prea frumoasa cetate creştinească Amoreea.

A doua zi, din porunca voievodului, s-au aruncat în râul Eufratului trupurile sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici; tot acolo au aruncat şi trupul acelui călcător de lege care s-a tăiat. Iar după puţină vreme, s-au găsit pe lângă mal, întregi, mucenicestile trupuri, de cealaltă parte de râu; căci capul fiecăruia se lipise de trupul său, zăcând împreună cu cuviinţă. Dar trupul acelui călcător de lege, l-au găsit departe de sfinţi, iar capul lui deosebit de trup. Deci, trupurile sfinţilor le-au luat credincioşii şi le-au îngropat cu cinste, iar pe al vânzătorului celui fărădelege, adică trupul şi capul, le-au rupt şi le-au mâncat crocodilii şi pentru toate acestea se cuvine slavă lui Hristos, Dumnezeului nostru, celui închinat împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

Sfinții 42 de mucenici din Amoreea - drumul spre sfințenie

Fiind luați în sclavie de către musulmani, cei 42 de mucenici nu au cedat, vreme de șapte ani, ademenirilor și amenințărilor păgâne și nu s-au lepădat de Dumnezeu, motiv pentru care au fost uciși de sabie.

***

Conducători ai armatelor împăratului bizantin Teofil din secolul al IX-lea, cei 42 de mucenici au fost luați în sclavie atunci când musulmanii au asediat orașul Amoreea. Întemnițați timp de șapte ani, vreme în care toți ceilalți creștini închiși au fost uciși, comandanții au rezistat la toate ademenirile și amenințările musulmanilor de a se lepăda de dreapta credință, dar nu au cedat.

Prin urmare, au fost înjunghiați și, fiindu-le aruncate trupurile în Eufrat, s-au găsit imediat pe lângă mal, de cealaltă parte, întregi, capul fiecăruia lipindu-se de trup, de parcă nici nu ar fi fost tăiat. Și le-au luat credincioșii și le-au îngropat cu cinste, dând slavă Domnului pentru biruința mucenicilor.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor marilor mucenici patruzeci şi doi: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi cei împreună cu ei, care au pătimit în Amoreea

În această lună (martie), în ziua a şasea, pomenirea Sfinţilor marilor mucenici patruzeci şi doi: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois şi cei împreună cu ei, care au pătimit în Amoreea.

În timpul unui război dintre împăratul Bizanţului Teofil (829-842) şi saraceni, aceştia au reuşit să asedieze oraşul Amorea (în Galicia - Asia mică) datorită trădării comandantului de armată Baditses. Amorea a căzut şi, o dată cu ea, 42 de generali au fost luaţi captivi şi duşi în Siria.

În timpul celor şapte ani de încarcerare, aceştia au încercat în zadar să-i convingă pe captivi să renunţe la creştinism şi să accepte credinţa islamică. Captivii au rezistat cu tărie la toate ofertele tentante dar şi la ameninţări.

După mai multe chinuri prin care nu au reuşit să frângă spiritul creştin al soldaţilor, păgânii au hotărât să-i condamne la moarte, sperând să-i sperie şi să-i convingă înainte de execuţie. Mucenicii au rămas de neclintit, spunând că profeţii Vechiului Testament aduc mărturii despre Hristos, pe când Mohamed se autointitulează profet fără nici o dovadă.

Păgânii îi spuseră soldatului Teodor următoarele: "Ştim că ai lepădat preoţia, ai devenit soldat şi ai vărsat sânge în bătălii. Nu mai poţi nădăjdui în mila lui Hristos pentru că L-ai părăsit cu bună ştiinţă, aşa că trebuie să-l accepţi pe Mahomed."

Dar mucenicul le-a răspuns: "Vorbele tale nu sunt adevărate când spui că L-am părăsit pe Hristos. Mai mult, am părăsit preoţia pentru nevrednicia mea. De aceea

trebuie să vărs sângele meu pentru Hristos, ca să-mi spăl păcatele mele împotriva Lui."

Călăii i-au dus pe rând pe fiecare la locul unde li s-a tăiat capul şi trupurile lor au fost aruncate în râul Eufrat.

La slujba de pomenire, aceşti sfinţi suferitori de patimi sunt numiţi astfel: Teodor "întru totul Binecuvântat", Calist cel "neînfrânt", Constantin cel "nepreţuit", Teofil cel "minunat" şi Vasois cel "puternic".

Sinaxar - Sfinții 42 de mucenici din Amoreea - 6 martie

https://www.trinitas.tv/sfintii-42-de-mucenici-din-amoreea-6-martie/

***

Sfinții prăznuiți astăzi, cei patruzeci și doi de mucenici, deși au pierdut încercarea de a-și salva patria, nu au pierdut lupta pentru sufletele lor. Dintre aceștia cunoaștem numele lui Teodor, Constantin, Calist, Etie și Melisen, Teofil și Besiu.

În timpul domniei împăratului bizantin Teofil (829-842) au avut loc nenumărate lupte în încercarea de a opri invazia arabă din Asia Mică.

În 24 septembrie 838 armatele creștine au suferit o pierdere semnificativă anume cetatea Amoreea din Frigia, locul unde se născuse bunicul împăratului Teofil, fostul împărat Mihail al II-lea.

Soarta populației creștine a fost cruntă. Au fost luați mulți prizonieri soldați și civili și au fost deportați. Nu au fost cruțate nici femeile, nici copiii.

Între acești prizonieri s-au numărat și patruzeci și două de căpetenii militare și civile. Ei au fost duși și întemnițați în Samara Mesopotamiei. Acolo au suferit în condiții grele, mâncând doar pâine și apă. Au fost bătuți constant în încercarea de a-i face să se lepede de credința creștină. Mai mult, le-au fost aduși în temniță înțelepți musulmani care au încercat să le explice învățătura islamului și de ce ar fi trebuit cei patruzeci și doi de creștini să îl îmbrățișeze.

Este, de asemenea, mișcătoare încercarea de a-l convinge pe unul dintre mucenici, anume pe Teodor, cel ce fusese mai înainte preot, dar renunțase la preoție pentru o carieră militară. Teodor, în timpul unui spectacol la o petrecere de biruință a împăratului Teofil, s-a mâniat văzând mulțimile fascinate de abilitatea unui saracin de a călări cu două lăncii odată. A coborât în arenă și l-a doborât cu un simplu băț.

Știindu-i istoria, musulmanii au încercat să îl convingă să se lepede zicându-i: „Știm că ai renunțat la preoție, ai devenit soldat și ai vărsat sânge în luptă. N-ai nici o nădejde în Hristos pe care l-ai lepădat de bună voie, acceptă, deci, pe Mahomed".

Teodor însă le-a răspuns: „Nu ai dreptate când spui că l-am părăsit pe Hristos. Mai degrabă, am părăsit preoția pentru propria-mi nevrednicie. De aceea, trebuie să-mi vărs sângele de dragul lui Hristos, ca să-mi poată ierta păcatele ce le-am făcut împotriva Sa."

Toate încercările de a-i face pe mucenici să renunțe la Evanghelie au fost în zadar și perioada aceea cruntă de încarcerare s-a prelungit timp de șapte ani.

Văzând că nu le poate fi frântă credința, Baditses un creștin care se lepădase și pentru a cărui trădare fusese pierdută Amoreea, i-a luat și i-a dus pe malul Eufratului.

Le-au mai fost promise pentru ultima dată onoruri, averi, chiar și îmbrățișarea familiei, dar nu au renunțat la Hristos. Au fost uciși prin decapitare.

Au arătat prin moartea lor că patria trupului se poate pierde, dar cetățenia cerească rămâne a lor.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea

Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea erau toţi creştini din oastea împăratului Teofil (892-842), luptătorul împotriva sfintelor icoane.

În acea vreme, arabii au ajuns la cetatea Amoreea din Frigia, pe care doreau s-o cucerească. Pentru apărarea cetăţii sale, Teofil a trimis multă oaste şi pricepuţi conducători în meşteşugul războiului. Dar îndată au năvălit păgânii, cu şi mai multă oaste şi cu conducători vestiţi, însă n-au putut intra în cetate, ci, încercuind-o, aşteptau. Şi a trimis împăratul Teofil multe daruri, ca să îmblânzească pe căpetenia agarenilor, dar acela rămânea neînduplecat.

Agarenii ar fi plecat după atâta aşteptare, dacă nu s-ar fi ivit o trădare din partea lui Vadiţis, unul dintre conducătorii oştirii grecilor. Deci, păgânii au intrat pe o cale secretă, descoperită lor de trădător, i-au prins pe cei 42 de ostaşi ai împăratului şi i-au întemniţat.

Lor li s-a promis eliberarea numai dacă se vor lepăda de Hristos-Domnul şi Mântuitorul lumii şi dacă vor îmbrăţişa necurata credinţă a lui Mahomed. Vreme de şapte ani au fost ei ispitiţi, însă de fiecare dată au rămas neclintiţi în credinţă, cântând neîncetat Psalmii lui David şi rugându-se ziua şi noaptea. Pentru tăria cre-

dinţei lor au fost omorâţi, tăindu-li-se capetele, primind astfel cunuma muceniciei de la Împăratul Hristos.

După uciderea Sfinţilor 42 de mucenici, căpetenia turcilor l-a ucis cu sabia şi pe Vadiţis trădătorul spunând: „Cel ce a fost necredincios faţă de ai lui nu va fi credincios nici faţă de străini”.

Calendar Ortodox - Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea; Aflarea Sfintei Cruci

Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea - Aceşti sfinţi mucenici au fost căpitani în armata împăratului Teofil al Bizanţului (829-842) care era originar din oraşul Amoreea (Frigia). Atunci când agarenii au năvălit asupra oraşului Amoreea, împăratul Teofil l-a apărat cu toată vitejia. Acest oraş nu ar fi fost cucerit dacă grecul Vatidis nu ar fi fost un trădător.

Răzbunarea agarenilor a fost cruntă, având în vedere că anterior împăratul Teofil cucerise oraşul Sozopetra unde se născuse Amirmumn, conducătorul agarenilor. Şapte ani de zile au fost închişi în temniţă şi supuşi supliciilor cei 42 de căpitani, de către agareni în încercare lor de a-i face să renunţe la credinţa creştină şi să treacă la mahomedanism.

În cele din urmă Sfinţii 42 de mucenici au slăvit pe Dumnezeu prin moarte martirică, fiind trecuţi prin sabie. Trupurile lor au fost aruncate într-un râu, însă după un timp creştinii le-au găsit scoase de valuri la mal şi le-au îngropat cu cinstea cuvenită.

Troparul, glas 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzneri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Aflarea Sfintei Cruci

Tot în această zi, pomenim aflarea cinstitei Cruci şi a sfintelor piroane de către Sfânta Elena, mama Sfântului împărat Constantin cel mare.

La începutul domniei Sfântului Constantin cel mare (306-337), împreună cu Sfânta Elena, mama sa credincioasă, au decis să reconstruiască oraşul Ierusalim. Şi-au făcut un plan de a înălţa o biserică pe locul patimilor şi învierii Domnului.

Împărăteasa Elena a pornit spre Ierusalim cu o mare cantitate de aur. Sfântul Constantin i-a scris o scrisoare patriarhului Macarie (313-323), prin care îi cerea să o ajute pe mama lui în toate modurile posibile ca să restaureze sfintele locuri creştine.

După sosirea în Ierusalim, împărăteasa a început să dărâme toate templele păgâne.

În căutarea ei după Crucea dătătoare de viaţă, împărăteasa a cercetat mai mulţi creştini şi evrei, fără să afle nimic pentru mai mult timp. În cele din urmă, un bătrân evreu numit Iuda i-a spus că crucea era îngropată în spatele templului lui Venus.

Sfânta Elena a dat ordin să se demoleze templul şi să se facă săpături pe locul acela.

În scurt timp au găsit Golgota şi Mormântul Domnului. Nu departe de acel loc au găsit trei cruci, o scândură cu inscripţia lui Pilat (Ioan 19:19) şi patru piroane care au străpuns corpul Domnului.

Următorul pas era să determine care era crucea răstignirii Mântuitorului dintre cele trei. Patriarhul Macarie, văzând un mort care era dus la groapă, a cerut ca acel om să fie aşezat pe rând pe fiecare din cruci. Când corpul celui mort a fost aşezat pe Crucea Mântuitorului, acesta a înviat imediat. Văzând învierea celui mort, toţi au fost convinşi că au găsit Crucea, dătătoare de viaţă.

Cu mare bucurie, împărăteasa Elena şi patriarhul Macarie au ridicat Crucea astfel încât să o vadă toţi cei de faţă.

Proloage - Pomenirea celor patruzeci și doi de Sfinți, mari mucenici: Teodor, Constantin, Calist, Teofil și Vasoiu cu însoțitorii lor, care au pătimit în Amoreea

Luna martie în 6 zile: pomenirea celor patruzeci și doi de Sfinți, mari mucenici: Teodor, Constantin, Calist, Teofil și Vasoiu cu însoțitorii lor, care au pătimit în Amoreea (†845-847).

Aceștia au trăit în zilele împăratului Teofil, luptătorul împotriva Sfintelor icoane (829-842), toți viteji creștini, din oastea împăratului.

Și era pe vremea când turcii cucereau cetate după cetate, apropiindu-se de Constantinopol și, ajunseseră, acum, lângă cetatea Amoreea, din Frigia, cetatea de naștere a împăratului Teofil.

Întru apărarea cetății sale, Teofil a trimis multă oaste și pricepuți conducători în meșteșugul războiului. Dar, îndată au năvălit turcii, cu și mai multă oaste cu conducători vestiți, însă n-au putut intra în cetate, ci, încercuind-o, așteptau.

Și a trimis împăratul Teofil multe daruri, ca să îmblânzească pe căpetenia agarenilor, dar acela rămânea neînduplecat.

Și, cu adevărat, turcul ar fi plecat, în loc de atâta așteptare, de nu s-ar fi făcut o vicleană vânzare a cetății, de către Vaditis, unul din căpeteniile oastei grecilor.

Deci, intrând turcii în cetate pe calea arătată de trădător, s-a făcut multă vărsare de sânge și au nimicit cu foc toată cetatea, iar poporul creștin, care a scăpat de foc și de sabie, a fost vândut în robie. Și au fost prinse și cele patruzeci și două de căpetenii trimise de împărat, întru apărarea cetății, poruncind turcul, să fie păziți în temniță, ferecați în lanțuri, cu picioarele în butuci, voind cu foame și cu sete să-i omoare și, zicându-le, că nu vor fi eliberați, decât dacă vor trece la necurata credință a lui Mahomed.

Și, vreme de șapte ani, din când în când, trimiși de-ai căpeteniei turcilor, venind în temniță, îi tot ispiteau cu tot felul de momeli pe luptătorii lui Hristos, dar nimic n-au izbândit, ci dimpotrivă, aceștia se întăreau și mai mult în credință, cântând, neîncetat psalmii lui David și petrecând ziua și noaptea în rugăciuni.

Deci, venind ziua lor cea din urmă, nu pentru frică, nici pentru dragostea de viață, nici pentru slăbiciune, nici pentru pătimirea cea rea ce au suferit vreme de mulți ani, în robie, luptătorii Domnului nu și-au schimbat credința lor în Hristos. Ci, cu socoteală bărbătească și cu vitejia sufletului luptându-se, au blestemat pe Mahomed și, întru liniștea bucuriei stând, au mărturisit vitejește, toți, credința în Hristos și s-au încununat, tăindu-li-se capetele.

Iar, după tăierea Sfinților mucenici, căpetenia turcilor a poruncit să fie ucis cu sabia și călcătorul de lege Vaditis, trădătorul, care vânduse cetatea, zicând: "Cela ce a fost necredincios față de ai lui, nu va fi credincios nici față de străini."

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, pentru Împărăția Cerurilor și pentru rugăciune.

Toate poruncile lui Dumnezeu păzindu-le noi, fraților, să ne gândim la veșnica Împărăție, pentru care este multă nevoință, dar care aduce neștiută odihnă. Că de ar pofti cineva numai împărăția cea vremelnică, apoi câte vitejii nu trebuie să arate în războaie și în primejdii ? Și câte privegheri, griji și dureri? Și întru nimic socotește toate necazurile, ce i s-ar întâmpla lui, bucurându-se de nădejdea împărăției aceleia, ca într-un vis văzută de dânsul, măcar că este vremelnică și trecătoare.

Se întâmplă, de multe ori, că cineva își sfârșește toate durerile și ostenelile și i se pare, iată, ca și cum ar avea în palmă împărăția cea nădăjduită, dar, fără de veste, în

locul lui, altul ia cununa. Deci, câte nevoințe nu ne trebuie nouă, ce sârguințe și sporiri, privegheri și griji, încă și ispite în taină și la arătare, răni și chiar moarte, dacă voim să împărățim neîncetat, împreună cu Hristos. Pentru aceasta, până la moarte, s-au nevoit cei mai înainte de noi, bărbați, femei și tineri, ca să dobândească Împărăția Cerurilor, că Împărăția Cerului însemnează nevoință. Și cei ce întru toate se silesc și se nevoiesc, aceia o dobândesc pe ea. Că cela ce, cu adevărat, s-a făcut famen pe sine, pentru Împărăția Cerului și în feciorie petrece, dator este să se arate pe sine în tot timpul vrednic de împărăție. Că nu prin cuvinte, nici cu chipul, nici cu numele, nici cu neamul, nici cu virtutea, nici cu vremea, nu se câștigă Împărăția, ci cu puterea credinței, arătată prin fapte.

Dar ce înseamnă, "prin fapte?" Înseamnă că, prin fapta cea lucrătoare a poruncilor lui Hristos, să se depărteze omul de la cele potrivnice și trupești, adică de la socotelile diavolului, care sunt acestea: desfrânarea, necurăția, mânia, clevetirea, urâciunea, pomenirea de rău. Să se depărteze, de asemenea, de rădăcina tuturor răutăților: iubirea de arginți, deșarta mărire, iubirea de slavă, iubirea de sine, îngâmfarea, care stă împotriva lui Dumnezeu. Că, dacă ar avea cineva întru sine aceste patimi și cele asemenea acestora, trupesc este și fiu al vrăjmașului, că numai cele pământești cugetă. Că înțelegerea și cugetarea cea trupească, vrăjmășie este lui Dumnezeu, fiindcă Legii lui Dumnezeu nu se supune și nici nu poate și întru unii ca aceștia, nu petrece Duhul lui Dumnezeu.

Iar, dacă cineva nu are pe Duhul Sfânt, acela nu este al Lui. Iar cela ce are pe Duhul lui Dumnezeu, acesta Duhului lui Dumnezeu se supune și cu Duhul lui Dumnezeu își omoară faptele trupești. Că, încă viețuiește lui Dumnezeu cela ce se înfrânează, robindu-și trupul, ca să se sălășluiască într-însul Sfântul Duh, și El să se învețe a face rodul credinței, al faptei bune, al înțelepciunii, al curăției, al înfrânării, al dragostei, al bunătății, al răbdării, al nădejdii, al gândului celui bun, al întregii înțelepciuni, al laudei, al sfințeniei. Acestea și cele asemenea acestora, ne duc pe noi la Împărăția Cerurilor.

Dumnezeului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor patruzeci şi doi de mucenici din Amoreea

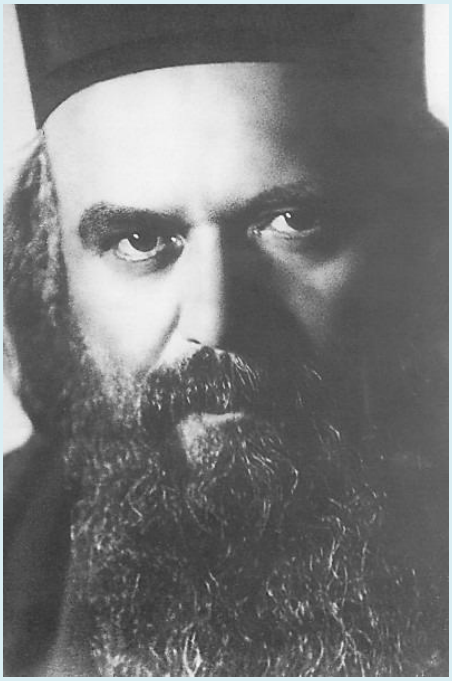

Aceştia au fost cu toţii comandanţi în armatele împăratului bizantin Teofil. Când împăratul Teofil a pierdut bătălia împotriva sarazinilor care s-a întâmplat în cetatea Amoreea, aceştia au capturat oraşul şi au luat cu ei în sclavie mulţi creştini, între care şi aceşti comandanţi. Ceilalţi creştini din cetate au fost fie ucişi, fie vânduţi ca sclavi.

Comandanţii au fost aruncaţi în temniţă, unde au fost ţinuţi timp de şapte ani. Şefii musulmani îi cercetau adesea acolo, sfătuindu-i să îmbrăţişeze credinţa islamică. Comandanţii creştini însă nici nu voiau să-i audă.

Când sarazinii le grăiau comandanţilor, zicând: „Mohamed este adevăratul proroc iar nu Hristos," comandanţii îi întrebau: „Dacă aţi avea doi care se ceartă pentru un câmp, cum că este al lui, unul având mulţi martori care adeveresc aceasta, iar celălalt nici unul, ce aţi zice, că al cui este câmpul?"

Şefii musulmani au răspuns: „Fără îndoială că al celui cu mulţi martori."

Comandanţii au zis: „Drept aţi răspuns. Aşa este şi cu Hristos şi cu Mohamed al vostru. Hristos are mulţi martori: Prorocii din vechime, Moise şi Ioan Botezătorul,

pe care şi voi îl recunoaşteţi şi care a dat mărturie pentru El. Mohamed însă nu se are ca mărturisitor decât pe el însuşi."

Sarazinii au rămas ruşinaţi şi au mai încercat să se apere astfel: „Credinţa noastră e mai bună decât cea creştină pentru că vedeţi şi voi că Dumnezeu ne-a dat nouă izbânda asupra voastră, a creştinilor! Vedeţi bine că cele mai bogate pământuri şi împărăţii din lume sunt ale noastre şi că ele sunt şi mai numeroase şi mai întinse ca ale voastre!"

Atunci comandanţii au zis: „Dacă aşa ar fi, atunci idolatriile egipteană, babiloniană, elenistică, romană şi închinarea la foc a persanilor ar fi adevăratele credinţe, căci iată, odată toate aceste neamuri au fost stăpânitoarele lumii! Este limpede pentru oricine că victoria, bogăţia şi puterea voastră nu dovedesc şi adevărul credinţei voastre. Noi ştim că Dumnezeu uneori dă biruinţa creştinilor, iar alteori îngăduie să fie subjugaţi ca să-şi vadă mai bine păcatele şi să se curăţească de ele prin pocăinţă şi credinţă adevărată."

După şapte ani ei au fost ucişi prin decapitare, la anul 845 după Hristos. Trupurile lor au fost aruncate în râul Eufrat, dar ele au plutit de cealaltă parte a râului unde au fost culese şi îngropate cu cinste de creştini.

Sfinţii 42 de mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasios şi cei împreună cu dânşii (6 martie)

Aceştia erau toţi căpetenii ai oştilor împăratului bizantin Teofil. Când împăratul Teofil a pierdut bătălia împotriva saracinilor în cetatea Amoreea, aceştia au supus cetatea şi au robit mulţi creştini. Printre ei erau şi aceste căpetenii. Creştinii rămaşi fie au fost ucişi, fie vânduţi ca robi.

Căpeteniile oştirii su fost aruncaţi în temniţă, unde au rămas vreme de 7 ani. Căpeteniile musulmane veneau adesea la ei, povăţuindu-i şi îndemnându-i să îmbrăţişeze credinţa islamică, dar căpeteniile creştine nici nu voiau să audă aceasta.

Când saracinii le grăiau lor, zicând: Mahomed este adevăratul prooroc, iar nu Hristos.

Căpeteniile îi întrebau: Dacă doi oameni s-ar sfădi pentru o păşune şi unul ar spune:„a mea este păşunea”, iar celălalt:„nu, a mea este” şi unul ar avea mai mulţi împrejurul său care să mărturisească cum că a lui este păşunea, iar celălalt nu ar avea pe nimeni, decât numai pe sine, a cui socotiţi că este păşunea?

Saracinii au răspuns: Cu adevărat, a celui care are mai mulţi să dea mărturie despre dânsul.

- Drept aţi judecat, spuseră căpeteniile. Asemenea este şi pricina dintre Hristos şi Mahomed. Hristos are mai mulţi care dau mărturie: proorocii din vechime, începând cu Moise şi până la Ioan Botezătorul, pe care şi voi îl recunoaşteţi şi care a dat mărturie pentru El. Însă Mahomed singur mărturiseşte despre sine cum este prooroc şi nu are pe nimeni altul să mărturisească despre sine.

Saracinii rămaseră ruşinaţi, însă iarăşi încercară să-şi apere credinţa: Credinţa noastră este mai bună decât credinţa creştină şi iată mărturia: Dumnezeu ne-a dat biruinţă asupra voastră şi ne-a dăruit cel mai bun pământ din lume şi o împărăţie cu mult mai mare decât cea a creştinilor.

La aceasta, căpeteniile răspunseră: De ar fi aşa, atunci credinţa idolească a egiptenilor, babilonienilor, credinţa elenistică, romană, încă şi închinarea la foc a perşilor ar fi credinţele cele adevărate, căci toate aceste seminţii au biruit şi au ocârmuit odinioară celelalte seminţii. Este limpede că biruinţa, puterea şi bogăţia voastră nu dau mărturie despre adevărul credinţei voastre. Noi ştim că Dumnezeu dă uneori biruinţă creştinilor, iar alteori îngăduie să fie chinuiţi şi să pătimească spre îndreptare, spre pocăinţă şi curăţirea păcatelor.

După 7 ani, ei fură ucişi prin tăierea capului, în anul 845.

Trupurile lor fură aruncate în râul Eufrat, însă ele plutiră până la ţărmul celălalt, unde fură luate şi îngropate cu cinste de creştini.

***

Ca o lumină, ca nişte zori de zi, ca un soare mare strălucind astăzi pomenirea pătimitorilor, a luminat sufletele credincioşilor. Pe care săvârşind-o, să-i lăudăm pe ei, cei ce au prea slăvit în mădularele lor pe Hristos Mântuitorul. *(Din Canonul Sfinţilor mucenici ce se citeşte la Utrenie)*

Ca nişte flori plăcut mirositoare înflorind tainic în grădina pătimitorilor, aţi umplut Biserica noastră de mireasmă duhovnicească, îndepărtând mirosul urât al înşelăciunii. *(Din Canonul Sfinţilor mucenici ce se citeşte la Utrenie)*

Frumuseţea cea neasemănată a lui Hristos şi slava Lui cea negrăită, pe care cetele îngerilor doresc să o vadă, cu îndrăzneală voi văzându-o, împreună cu toţi sfinţii din veac pătimitori ai lui Hristos, patruzeci şi doi, cu rugăciunile voastre sfinte, luminaţi pe cei ce vă laudă pe voi, îndepărtând întunericul păcatelor şi fii luminii făcându-i, ca unii care sunteţi turnuri şi păzitori ai credinţei creştineşti. *(Icos ce se citeşte la Utrenie)*

Sfântul mucenic Constantin

Vitejeşte ai stat, pătimitorule Constantin, împotriva celor deşerţi cu mintea, care se sileau să te smulgă pe tine de la dragostea lui Hristos, şi cu cetele mucenicilor ai fost numărat. *(Din Canonul Sfinţilor mucenici ce se citeşte la Utrenie)*

Cu credinţă pătimind, te-ai lepădat înţelepţeşte de trup şi, plecându-te însuţi sabiei care te tăia, te-ai jertfit ca un miel, Constantin, mucenicule vrednic de laudă. *(Din Canonul Sfinţilor mucenici ce se citeşte la Utrenie)*

Icoane

6 martie

Οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα δύο μάρτυρες οἱ ἐν Ἀμορίῳ

Sfântul mucenic Constantin, din Amoreea

SFINTII 42 DE MUCENICI

DIN AMOREEA

SFINTII 42 DE MUCENICI

DIN AMOREEA

SF. MUCENICI DIN AMOREEA

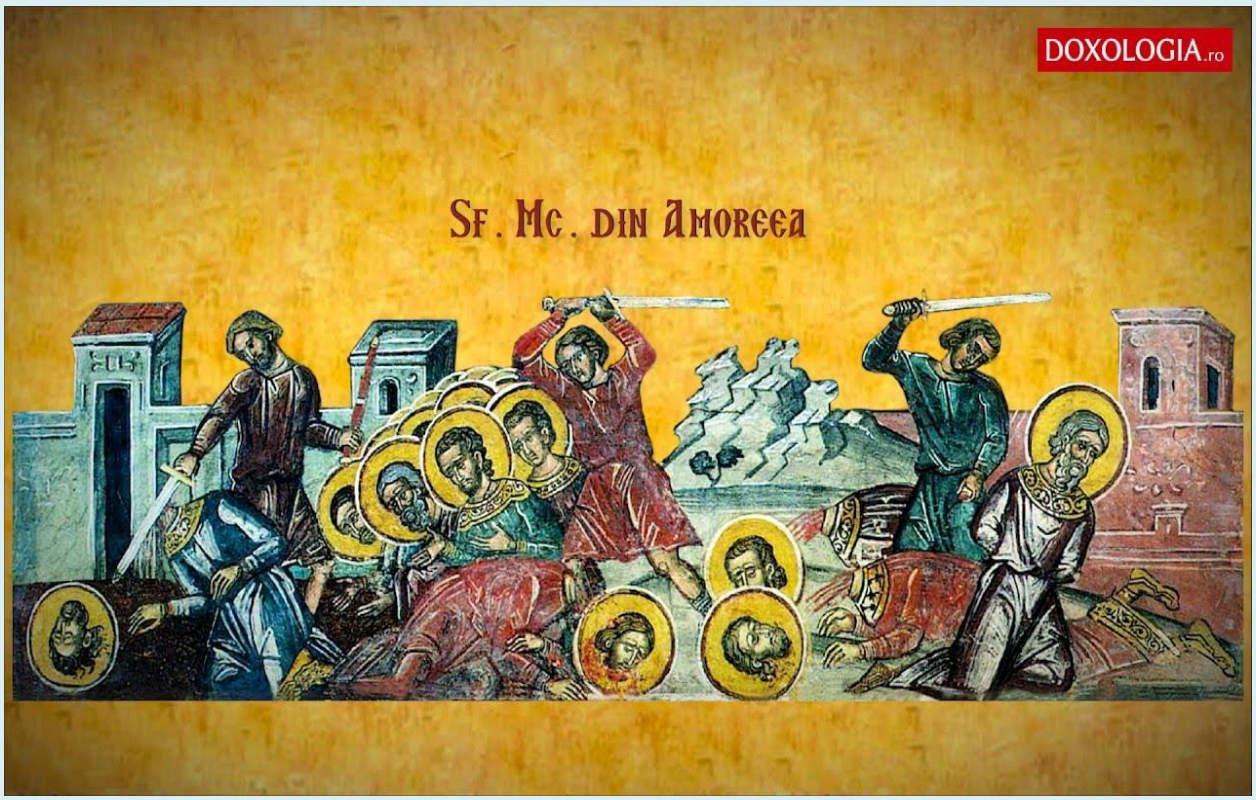
DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. din Amoreea

SF. MUCENICI DIN AMOREEA

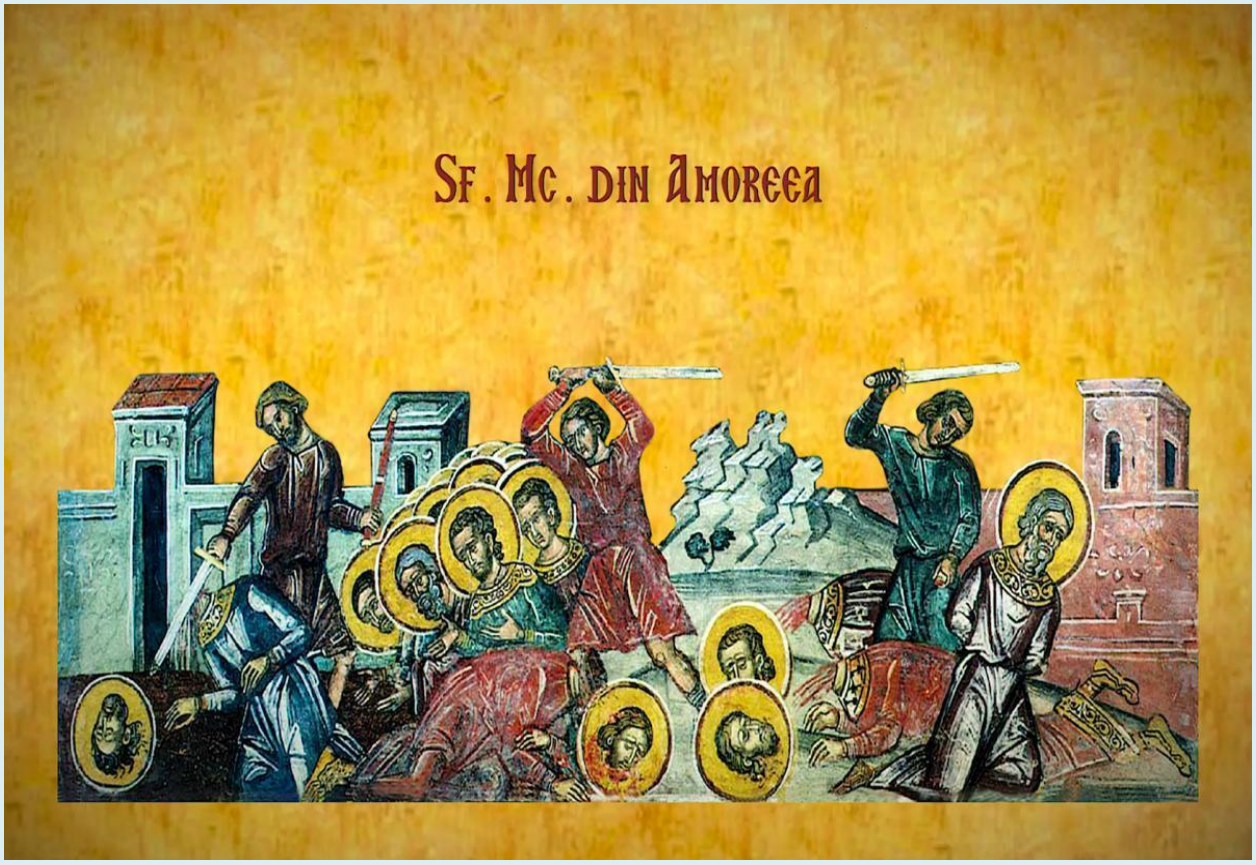
Sf. Mc. din Amoreea

Sfinții 42
de Mucenici

din
Amoreea

PROVISA.ro

Martie 6 Calendar Ortodox

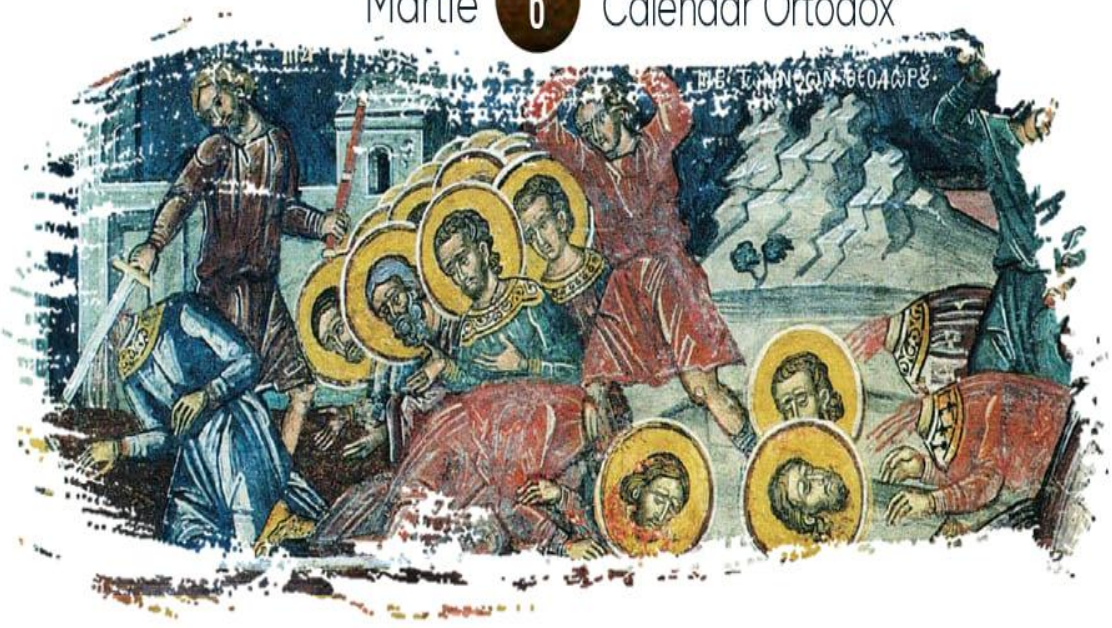

Sfinți 42 de Mucenici din Amoreea

Troparul Sfintilor 42 de Mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois si al celor împreună cu dânsii

6 Martie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au si ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieste sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfintilor 42 de Mucenici din Amoreea: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois si al celor împreună cu dânsii

6 Martie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au si ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieste sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor 42 de mucenici din Amoreea!